

Gero Buhmann, Isabell Feigel,
Babett Friedewold, Britta ter Jung,
Gerhard Lühr, Anette Strecker,
Bernhard Wiggelinghoff

opracowanie merytoryczne wersji polskiej:
Beata Wach-Mińkowska

Fryzjerstwo. Tom II

Techniki fryzjerskie

Podręcznik

rea

technik usług fryzjerskich
fryzjer

kwalfikacja A.19

Podręcznik dopuszczony do użytku szkolnego przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania i wpisany do wykazu podręczników przeznaczonych do kształcenia w zawodach na podstawie opinii rzeczoznawców: **dr Zofii Krzywickiej-Vauthier, dr. Wojciecha Baranowskiego, mgr Danuty Matuszewskiej.**

Typ szkoły: **technikum, zasadnicza szkoła zawodowa.**

Zawód: **technik usług fryzjerskich, fryzjer.**

Kwalifikacja: **A.19.**

Rok dopuszczenia: **2013.**

© Copyright by Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne sp. z o.o., Warszawa 2014

© Copyright by Wydawnictwo REA s.j., Warszawa 2013

Wydanie I (2014)

ISBN: 978-83-02-14766-1

Redaktor prowadzący: **Stanisław Grzybek**

Redakcja: **Barbara Gers**

Tłumaczenie: **Magdalena Jałowiec-Sawicka**

Projekt okładki: **Radosław Pazdrijowski**

Skład i łamanie: **INPINGO SA** www.inpingo.pl

Wydano nakładem Wydawnictw Szkolnych i Pedagogicznych sp. z o.o.

Do opracowania podręcznika wykorzystano materiały z publikacji: Fryzjerstwo wraz z poradami kosmetycznymi (Haut und Haar-Friseurfachkunde, Verlag Europa-Lehrmittel, wyd. II 2003 i wyd. V 2009), REA, Warszawa 2011 oraz Stylizacja – elementy projektowania fryzur (Frisuren, Farben, Make up – Zeichen und Gestalten, Verlag Europa-Lehrmittel, wyd. III 2004), REA, Warszawa 2006, za zgodą wydawnictwa Verlag Europa-Lehrmittel, Nourney, Vollmer GmbH & Co. KG, 42781 Haan-Gruiten (Germany).

Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

00-807 Warszawa, Aleje Jerozolimskie 96

Tel.: 22 576 25 00

Infolinia: 801 220 555

www.wsip.pl

Druk i oprawa: Drukarnia Trans-Druk Sp. Jawna

Publikacja, którą nabyłeś, jest dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, abyś przestrzegał praw, jakie im przysługują. Jej zawartość możesz udostępnić nieodpłatnie osobom bliskim lub osobiście znanym. Ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz jej fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A kopiując jej część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy cudzą własność i prawo.

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

SPIS TREŚCI

Wstęp	9
Rozdział 1. Pielęgnacja włosów	11
1.1. Ocena stanu włosów i skóry głowy	12
1.1.1. Ocena stanu skóry głowy	13
1.1.2. Rozpoznanie stanu włosów	14
1.2. Mycie włosów	19
1.2.1. Przygotowanie do mycia włosów i skóry głowy	19
1.2.2. Etapy mycia włosów na mokro	21
1.3. Techniki mycia włosów	23
1.4. Masaż skóry głowy	24
1.5. Preparaty do mycia włosów i skóry głowy	28
1.5.1. Preparaty do pielęgnacji włosów i skóry głowy	32
1.5.2. Różne rodzaje preparatów do pielęgnacji włosów i skóry głowy	34
1.6. Konsultacje dotyczące wykonywanej usługi	38
1.7. Polecanie preparatów do pielęgnacji i stylizacji	39
1.8. Przeciwwskazania do wykonania zabiegów pielęgnacyjnych	40
1.9. Systematyka mycia włosów	42
Rozdział 2. Ondulowanie włosów	43
2.1. Nietrwała zmiana kształtu włosów	44
2.1.1. Ondulowanie nietrwałe na przestrzeni wieków i wpływ na trendy modowe	44
2.1.2. Zmiany zachodzące we wnętrzu włosa podczas ondulowania nietrwałego	49
2.1.3. Analizowanie predyspozycji klientki	51
2.1.3.1. Linia brzegowa porostu włosów	51
2.1.3.2. Objętość włosów	51
2.1.3.3. Elementy kształtowania fryzury	52
2.1.3.4. Typ klientki	53
2.1.4. Zabiegi ondulowania wodnego nietrwałego	54
2.1.4.1. Metody ondulowania nietrwałego	54
2.1.4.2. Ondulacja nietrwała metodą na mokro	54
2.1.4.3. Ondulacja nietrwała metodą na sucho	68
2.1.5. Korekta błędów popełnianych podczas ondulacji nietrwałej	70
2.1.6. Systematyka nietrwałej zmiany kształtu włosa	71
2.2. Wstęp do trwałej ondulacji	72

2.2.1.1. Trwała ondulacja na gorąco	72
2.2.1.2. Trwała ondulacja na zimno	74
2.2.2.1. Rozpoznawanie życzenia klientki	75
2.2.2.2. Ocena stanu włosów i skóry głowy przed zabiegiem ondulacji chemicznej	76
2.2.2.3. Właściwości włosów	77
2.2.3. Preparaty do ondulacji chemicznej	81
2.2.3.1. Łagodne trwałe (buforowane) o zmniejszonej zasadowości	82
2.2.3.2. Trwała ondulacja na gorąco	83
2.2.3.3. Trwała ondulacja dwuetapowa	84
2.2.3.4. Trwała ondulacja z dwóch komponentów	85
2.2.4. Dobieranie preparatu do przygotowania włosów oraz ondulowania trwałego	86
2.2.5. Przygotowanie włosów do trwałej ondulacji	87
2.2.6. Działanie preparatu do ondulowania trwałego włosów	87
2.2.7. Zasady zachowania ostrożności podczas wykonywania zabiegu ondulacji chemicznej	89
2.2.8. Wykonanie zabiegu ondulacji chemicznej	90
2.2.8.1. Stanowisko pracy do zabiegu ondulowania chemicznego	90
2.2.8.2. Mycie włosów przed trwałą ondulacją	91
2.2.8.3. Strzyżenie włosów przed zabiegiem ondulacji chemicznej	92
2.2.8.4. Nawijanie włosów na wałki	93
2.2.8.5. Nanoszenie preparatu ondulującego	96
2.2.8.6. Czas działania	98
2.2.8.7. Nanoszenie preparatu utrwalającego	98
2.2.8.8. Zabiegi po trwałej ondulacji	100
2.2.8.9. Czynności końcowe	100
2.2.9. Techniki nawijania włosów	101
2.2.10. Błędy popełniane w trwałej ondulacji	107
2.2.11. Korekta błędów popełnianych w ondulacji chemicznej	111
2.2.12. Zabiegi pielęgnacyjne po trwałej ondulacji	112
Rozdział 3. Strzyżenie włosów	117
3.1. Wstęp do strzyżenia włosów	118
3.2. Konsultacja przed strzyżeniem	119
3.2.1. Rozpoznanie życzenia klienta	119
3.2.2. Przeprowadzenie oceny stanu włosów i skóry głowy	120

3.3. Dobór sposobów, metod i technik strzyżenia	126
3.3.1. Metody strzyżenia	126
3.3.2. Sposoby strzyżenia włosów	128
3.3.3. Techniki strzyżenia	128
3.3.3.1. Efilowanie – dobór narzędzi tnących	134
3.4. Podział włosów na separacje i sekcje	135
3.4.1. Podział włosów na separacje	135
3.4.2. Podział włosów na sekcje	137
3.5. Kąt strzyżenia i projekcji	139
3.6. Linie podstawowe – pasma pamięci	144
3.6.1. Stacjonarna linia podstawowa (stabilne pasmo pamięci)	144
3.6.2. Zmienna linia podstawowa (mobilne pasmo pamięci)	145
3.6.3. Wyznaczanie linii podstawowych	145
3.7. Podstawowe formy strzyżenia	148
3.7.1. Forma kompaktowa	148
3.7.2. Forma stopniowana	151
3.7.3. Forma strzępiona – włosy krótkie	154
3.7.4. Forma strzępiona – włosy długie	157
3.8. Strzyżenie dzieci	161
3.9. Strzyżenie męskie	162
3.9.1. Konsultacja przed wykonaniem strzyżenia męskiego	165
3.10. Golenie i formowanie brody	167
3.10.1. Rozpoznanie życzenia klienta	167
3.10.1.1. Diagnoza stanu skóry przed wykonaniem golenia i strzyżenia zarostu	168
3.10.1.2. Opisywanie kształtu zarostu	170
3.10.1.3. Preparaty do golenia	172
3.10.2. Dobór narzędzi i materiałów oraz przyborów	172
3.10.2.1. Przygotowanie do golenia	174
3.10.2.2. Golenie zarostu męskiego	174
3.10.2.3. Zabiegi po goleniu zarostu	176
3.11. Formowanie brody	177
3.11.1. Doradzanie przy wyborze kształtu brody	178
3.11.2. Połączenie fryzury i zarostu	180
3.12. Zabiegi po strzyżeniu i goleniu	181
3.13. Kontrola wykonanego strzyżenia	183
3.14. Słowniczek terminów	187
3.15. Systematyka strzyżenia włosów	188

Rozdział 4. Zmiana koloru włosów	193
4.1. Wprowadzenie do zmiany koloru włosów	194
4.1.1. Podstawy nauki o koloryzacji	195
4.1.2. Addytywne i subtraktywne mieszanie barw	197
4.1.3. Powstawanie naturalnego koloru włosów	199
4.1.4. Systematyka koloru włosów	201
4.2. Przeprowadzenie analizy kolorystycznej typu kobiety	203
4.2.1. Typy kolorystyczne	203
4.2.2. Motywy zmiany kolorów	205
4.3. Czynności związane z zabiegiem zmiany koloru włosów	207
4.3.1. Poznanie życzenia klientki	207
4.3.2. Ocena stanu włosów i skóry głowy	208
4.3.3. Konsultacja przed zabiegiem koloryzacji	210
4.3.4. Przygotowania	211
4.4. Rodzaje zmiany koloru włosów	213
4.4.1. Preparaty barwiące bezpośrednio	213
4.4.2. Preparaty nietrwale koloryzujące – barwiące bezpośrednio	215
4.4.2.1. Przyczepność preparatów barwiących bepośrednio	217
4.4.3. Farbowanie preparatami nietrwale koloryzującymi	217
4.5. Farby roślinne	220
4.5.1. Naturalne roślinne farby do włosów	220
4.5.2. Preparaty zawierające barwniki roślinne i syntetyczne	221
4.5.3. Zastosowanie preparatów łączących barwniki roślinne i syntetyczne	223
4.5.4. Przebieg pracy podczas koloryzacji roślinnej	224
4.6. Koloryzacja oksydacyjna – trwała koloryzacja	228
4.6.1. Skład farb oksydacyjnych	228
4.6.2. Stężenie utleniacza	229
4.6.3. Procesy chemiczne zachodzące podczas farbowania	230
4.6.4. Farbowanie w praktyce fryzjerskiej	232
4.6.5. Farbowanie pasemek	237
4.6.6. Plan wykonania zabiegu farbowania	238
4.7. Koloryzacja półtrwała	242
4.8. Rozjaśnianie włosów	244
4.8.1. Preparaty rozjaśniające	245
4.8.2. Procesy chemiczne zachodzące podczas rozjaśniania	246
4.8.3. Rozjaśnianie włosów	247

4.8.4. Techniki rozjaśniania	247
4.8.5. Rozjaśnianie w praktyce fryzjerskiej	250
4.8.6. Reaktywatory melaniny	251
4.9. Reklamacje i sposób reagowania na nie	254
4.10. Unikanie i korygowanie błędów	256
4.11. Przestrzeganie przepisów ochrony zdrowia i ochrony środowiska	259
4.12. Specjalne życzenie: trwała ondulacja i farbowanie tego samego dnia	261
4.13. Polecanie preparatów do pielęgnacji i stylizacji	263
4.14. Systematyka zmiany koloru włosów	264
Rozdział 5. Układanie włosów	269
5.1. Układanie włosów	270
5.1.1. Szczotkowanie i czesanie	270
5.1.2. Tapirowanie	271
5.1.3. Zaplatanie i upinanie włosów	273
5.2. Trójwymiarowość w planowaniu i wykonywaniu fryzury	274
5.2.1. Proporcje	275
5.3. Zasady tworzenia fryzury	278
5.4. Fryzury na szczególne okazje	280
5.4.1. Oficjalne zaproszenie	281
5.4.2. Przyjęcie	282
5.4.3. Przyjęcie wieczorem	282
5.4.4. Wyjście do opery lub teatru	283
5.4.5. Impreza	283
5.4.6. Karnawał	284
5.4.7. Święta związane z osobami	284
5.4.7.1. Ślub	285
5.4.7.2. Chrzest, Pierwsza Komunia Święta, bierzmowanie, urodziny	285
5.4.7.3. Pogrzeb	286
5.5. Zastępowanie, uzupełnianie brakujących włosów oraz zagęszczanie i przedłużanie	287
5.5.1. Materiały potrzebne do wykonywania uzupełnień	288
5.6. Różne rodzaje uzupełnień naturalnych włosów	289
5.6.1. Treski	289
5.6.2. Pełne peruki	289
5.6.3. Tupety	290
5.6.4. Czesanie wyrobów z włosów	291

5.7. Uzupełnianie włosów (<i>extensions</i>)	292
5.7.1. Techniki mocowania	293
5.7.2. Kolaże z pasemek	294
5.7.3. Przeciwwskazania do uzupełnienia przez zagęszczanie i przedłużanie włosów	294
5.8. Transplantacje włosów	295
5.8.1. Technika FUE (<i>Folliculat Unit Extraction</i>)	295
5.8.2. Technika zwana „strip”	296
5.9. Wykonanie upięcia	297
5.9.1. Wykonanie klasycznego upięcia – krok po kroku	297
5.9.2. Wykonanie nowoczesnego upięcia	299
5.10. Systematyka układania i przedłużania włosów	302

Strzyżenie włosów

3.1.

WSTĘP DO STRYZENIA WŁOSÓW

Strzyżenie włosów to zmiana kształtu i formy fryzury przez różnicowanie długości włosów

Strzyżenie włosów wraz z nadaniem im nowego kształtu i koloryzacją jest podstawą każdej fryzury. Dlatego też dla fryzjera niezwykle ważne jest nabycie podstawowej wiedzy w tym zakresie i opanowanie bazowych technik strzyżenia.

Dopiero gdy fryzjer będzie czuć się pewnie dzięki nabytej wiedzy i umiejętnościom, jego kreatywność w tworzeniu nowatorskich rozwiązań nie zostanie ograniczona.

KONSULTACJA PRZED STRYZENIEM

3.2.

Dobrze przeprowadzona konsultacja pokazuje klientce bardzo dokładnie, jak będzie po stryżeniu wyglądała jej nowe uczesanie oraz w jaki sposób może je pielęgnować i wykonać samodzielnie w domu, aby długo cieszyć się nową fryzurą.

W tym celu fryzjer zadaje klientce konkretne pytania, by poznać jej życzenia, i dokonuje wraz z nią analizy stanu włosów i skóry głowy. Potem opisuje klientce uczesanie, które ma powstać w wyniku stryżenia, oraz wyjaśnia możliwe jego stylizacje. Dodatkowo poleca klientce preparaty do pielęgnacji i stylizacji w domu, dopasowane do jej skóry głowy, włosów i uczesania.

Aby w przypadku ponownej wizyty można było odtworzyć sposób stryżenia, rezultaty konsultacji są zapisywane w karcie zabiegu albo w kartotece klientki. Dzięki temu zostają zanotowane ważne informacje o klientce, które można wykorzystać przy innych zabiegach fryzjerskich:

- dane osobowe klientki;
- rozpoznanie życzenia klientki;
- wyniki diagnozy stanu skóry głowy i włosów;
- opis fryzury i stryżenia z wariantami stylizacji;
- polecane preparaty.

Rys. 3.1. Konsultacja z klientką przed wyborem nowej fryzury

ROZPOZNANIE ŻYCZENIA KLIENTA*

3.2.1.

Wielu klientów przychodzi do fryzjera albo do salonu fryzjerskiego z konkretnymi wyobrażeniami. Albo przynoszą zdjęcia z czasopism, albo przynajmniej wyrażają dość szczegółowe życzenia. Jednak jest też dość liczna grupa klientów, która jest niezadowolona ze swojej fryzury, ale nie ma przy tym żadnych konkretnych wyobrażeń, jak mogłoby wyglądać w ich przypadku idealne uczesanie. U obu typów klientów bardzo ważne jest możliwe jak najdokładniejsze wypytanie o wyobrażenia i życzenia, aby później uniknąć rozczarowań.

* A.19.2.1.

Konieczne jest również poznanie przyzwyczajeń klientki związanych ze stylizacją fryzury. Klientce mającej niewiele czasu na stylizację uczesania przed wyjściem z domu nie polecamy skomplikowanej fryzury, której ułożenie wymaga rano mnóstwo czasu.

Istotna jest także informacja, jakich metod stylizacji klientka używa w domu, co pozwoli ustalić, czy pożądana fryzura jest w ogóle możliwa do samodzielnego odtworzenia. Klientce, która tylko suszy włosy suszarką, nie polecamy stylizacji wymagającej zastosowania wałków.

Kolejnym niezmiernie ważnym punktem jest możliwość wprowadzania zmian w pożądanym uczesaniu. Klientka, która lubi zmieniać swój wygląd, prawdopodobnie nie będzie zadowolona z fryzury dopuszczającej tylko jeden wariant stylizacji.

Dokładne rozpoznanie życzenia klientki obejmuje następujące punkty:

- wyobrażenia, jakie klientka ma o fryzurze;
- problemy, jakie klientka ma z obecną fryzurą;
- czas poświęcany na codzienną stylizację;
- stosowane przy tym metody i sposoby stylizacji;
- możliwość wprowadzania zmian do uczesania.

3.2.2.

PRZEPROWADZENIE OCENY STANU WŁOSÓW I SKÓRY GŁOWY

Celem przeprowadzanej oceny stanu włosów i skóry głowy jest rozpoznanie naturalnych warunków klientki, aby móc je porównać z życzeniem dotyczącym nowej fryzury. Tylko wtedy można podjąć decyzję, czy i przy wprowadzeniu jakich koniecznych zmian życzenie klientki będzie możliwe do zrealizowania.

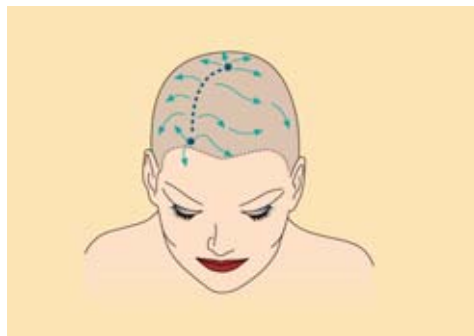
Naturalny kierunek wzrostu włosów i wicherek

Kierunek naturalnego wzrostu i układania się włosów oraz wicherek u każdego człowieka jest inny. Punktem wyjścia dla kierunku wzrostu i układania się włosów jest na głowie zawsze wicherek, który nadaje kierunek rosnącym włosom.

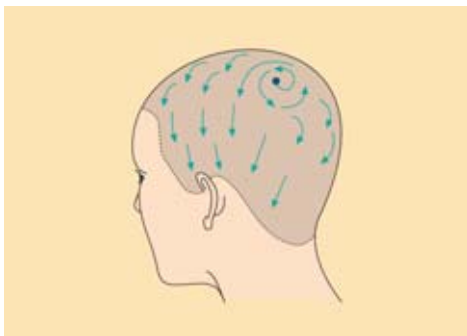
Fryzjer rozróżnia:

- wicherki proste;
- wicherki skręcone.

Kierunek wzrostu włosów w przypadku wicherka prostego przebiega gwałtownie od wicherka.

Rys. 3.2. Regularny układ włosów na szczycie głowy i w okolicach konturu wewnętrznego

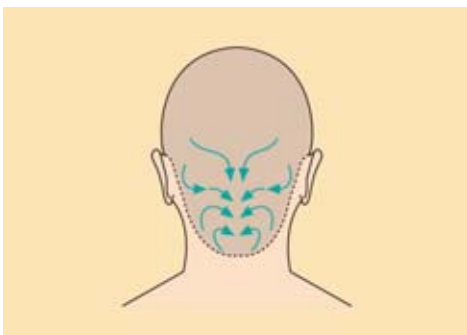

Rys. 3.3. Nieregularny układ włosów na szczycie i z tyłu głowy

W przypadku skróconego wicherka włosy rosną kolistnie wokół niego. Od głównego kierunku wzrostu niektóre włosy albo partie włosów mogą odstawać.

Ekstremalne odchylenia pojawiają się szczególnie w okolicach konturu i na karku. Tam mogą się nawet tworzyć dodatkowe wicherki.

Wicherek, naturalne przedzielenia włosów i niecodzienne odchylenia mieszki włosowego wpływają na naturalny kierunek układania się włosów. Mogą one znacznie ograniczyć możliwości stylizacji fryzury. Często wymagają przygotowania nowego projektu fryzury albo zastosowania specjalnych technik strzyżenia.

Rys. 3.4. Nieregularny układ włosów pod karkiem

Jeśli w fazie wstępnej przed stryżeniem uwzględnimy naturalny kierunek wzrostu i układania się włosów, uzyskamy fryzury trwałe i wyglądające naturalnie.

- Przebieg konturu

Również przebieg konturu jest inny u każdej klientki. Należy zwrócić na niego uwagę przede wszystkim w przypadku krótkich włosów, kiedy kontur jest odsłonięty.

- Kształt głowy i twarzy klientki

Odpowiednie strzyżenie jest pierwszym krokiem do fryzury, dzięki której klientka będzie w stanie podkreślić naturalny kształt głowy i twarzy albo zatuszować go w niektórych miejscach.

- Uczesania podkreślające lub tuszujące kształt głowy i twarzy

Za idealny kształt twarzy i głowy uznaje się klasyczny owal. Większe lub mniejsze odchylenia od tego ideału są normą, nikt nie jest idealny. Indywidualny kształt twarzy i głowy klientki musi być uwzględniony przy wykonywaniu każdej fryzury. Należy go albo podkreślić, albo stonować lub zatuszować.

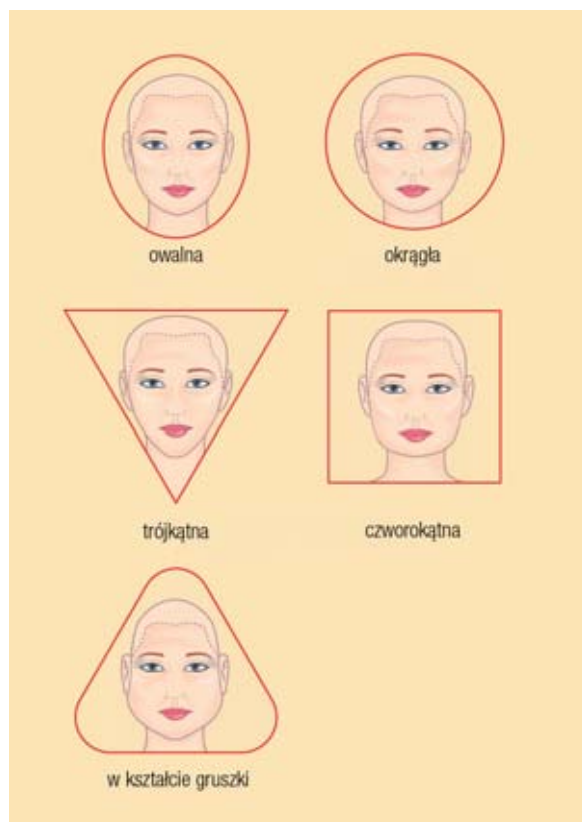
Rys. 3.5. Stylizacja uczesania w przypadku niekorzystnego kształtu głowy

Niekorzystny kształt głowy fryzjer może tuszować długością włosów, także bardziej uwypuklone i puszyste części fryzury mogą korygować kształt głowy. Na rysunku obok przedstawiono kilka przykładowych rozwiązań, które umożliwiają tuszowanie nieidealnego kształtu głowy.

Uogólniając, zawsze należy dążyć do osiągnięcia idealnego kształtu głowy (owalu). Jest to możliwe dzięki różnorodnemu zaakcentowaniu objętości i puszystości fryzury.

Jeżeli kształty twarzy i głowy odbiegają od klasycznego owalu, fryzjer może w zależności od życzenia klientki podkreślić te cechy albo je zatuszować. Ponieważ w praktyce z reguły spotkamy się raczej z życzeniem zatuszowania niepożądanych cech, fryzjer musi mieć rozległą wiedzę i umiejętności, które pozwolą mu wykonać fryzurę dobraną do urody. Można rozpoznać, że dzięki zmianie wewnętrznego i zewnętrznego konturu kształt twarzy zostaje podkreślony albo zatuszowany.

W przypadku kształtu twarzy ideałem jest owal. Wszystkie kształty od niego odbiegające (rysunek 3.6, s. 123) zostają podkreślone albo zatuszowane za pomocą długości włosów lub też wprawnym umiejscowieniem partii puszystych i bardziej uwypuklonych. Stosunek gotowej fryzury do danego kształtu twarzy decyduje o tym, czy uczesanie korzystnie wpłynie na wygląd twarzy.

Rys. 3.6. Różne kształty twarzy

Aby fryzura i kształt twarzy stanowiły harmonijną całość, fryzjer musi nauczyć się rozpoznawać różnorodne kształty twarzy i uwzględniać je przy doradzaniu klientce konkretnego uczesania. Fryzura powinna być przy tym tak zaplanowana i wykonana, aby zarówno jej wewnętrzny, jak i zewnętrzny kontur zbliżały się do idealnego kształtu owalu.

Przykłady: W przypadku okrągłej twarzy włosy powinny mieć długość co najmniej do ramion, a ich postrzępienie i zaczesanie na twarz zatuszuje okrągłość twarzy, optycznie zbliżając jej kształt do owalu.

Nie należy zapominać również o tym, że odpowiednia fryzura jest w stanie zatuszować także niekorzystny kształt oczu, ust albo nosa.

Rys. 3.7. Kontur wewnętrzny i zewnętrzny uczesania (fryzury)

Rys. 3.8. Korekta nieowalnego kształtu twarzy za pomocą fryzury

- Szczególne cechy głowy i twarzy

Do szczególnych cech głowy i twarzy zaliczamy np. kształt nosa, uciekającą brodę, cofnięte czoło, spłaszczoną z tyłu głowę, długą albo krótką szyję czy też spiczasty wierzchołek. Również takie cechy głowy i twarzy można zręcznie zatuszować dzięki właściwej fryzurze.

- Sylwetka klientki

Fryzura może mieć wpływ na to, jak jest odbierana sylwetka klientki, np. długie włosy sprawią, że niska klientka będzie wyglądała na jeszcze mniejszą, a puszysta, pełna objętości fryzura u klientki o pełnych kształtach jeszcze ją dodatkowo pogrubi.

- Styl klientki

Styl klientki jest ważny przy doborze właściwego strzyżenia, fryzura bowiem może zmienić ogólny wygląd człowieka, np. bardzo konserwatywna klientka nie będzie zadowolona z nowoczesnego uczesania. Jednak pierwsze wrażenie może mylić, dlatego niezwykle ważne jest dokładne wypytanie klientki o jej styl w kontekście życzenia odnośnie do nowej fryzury.

- Opisywanie fryzur i sposobu strzyżenia

Aby klientka była zadowolona, niezmiennie ważne jest dla niej, by już przed rozpoczęciem zabiegu fryzjerskiego wiedziała konkretnie, jak będzie wyglądała strzyżenie oraz fryzura, która dzięki niemu powstanie. Fryzjer umożliwi w ten sposób klientce wyobrażenie sobie tego, w jakiej mierze jej specyficzne życzenie będzie realizowane w oparciu o zdiagnozowany stan włosów i skóry głowy.

- Opis fryzury dopasowany do klientki

Fryzjer powinien opisać klientce nową fryzurę w taki sposób, aby mogła ona sobie ją wyobrazić. Dlatego też wybieramy zawsze opis dopasowany do klientki, który powinien składać się z następujących elementów:

- wrażenie czy też odbiór fryzury, np. sportowa albo elegancka;
- podstawowy kształt i długość, np. fryzura na boba o długości do brody czy też uczesanie na pazia o długości włosów do ramion;
- podział fryzury na partie, np. układana od przedziałka bocznego w lewą stronę albo układana od przedziałka punktowego na najwyższym punkcie głowy;
- opis poszczególnych partii: przednia część głowy/grzywka, boki, tylna część głowy/kark i górna część głowy, np. wystrzępiona grzywka do wysokości brwi albo uszy zakryte do połowy.

To dlatego tak istotne jest podawanie klientce możliwie jak najbardziej precyzyjnych informacji odnośnie do długości włosów i rozłożenia puszystych partii, aby mogła ona stworzyć sobie własny obraz gotowej fryzury. Obrazki i zdjęcia ułatwiają wyobrażenie sobie uczesania.

- Warianty stylizacji

Warianty stylizacji pokazują klientce różnorodność jej nowego uczesania po stryżeniu włosów. Im więcej zmian można wprowadzać we fryzurze, tym więcej możliwości ma klientka, aby uczesać się odpowiednio do okazji. Jednakże wielu klientkom brakuje pomysłów na wprowadzanie zmian do fryzury. Fryzjer gra tutaj rolę doradcy, co zwiększa zadowolenie klientki, a także jej przywiązanie do salonu.

- Opis strzyżenia

Opis strzyżenia odróżnia się od opisu fryzury tym, że w fachowym języku dostarcza klientce dokładnych informacji na temat wykonania strzyżenia i dzięki temu sprawia, że sposób strzyżenia jest zrozumiały i znany także w przypadku kolejnych wizyt klientki.

Dokładny opis strzyżenia obejmuje:

- formę strzyżenia;
- linie podziału;
- kąty strzyżenia;
- linie podstawowe i prowadzące;
- podstawowe techniki oraz narzędzia strzyżenia.

3.3.

DOBÓR SPOSOBÓW, METOD I TECHNIK STRYZENIA*

Przed wykonaniem strzyżenia trzeba podjąć decyzję odnośnie do następujących elementów:

- Czy strzyżemy włosy metodą na sucho, czy też na mokro?
- Czy strzyżemy bezpośrednio na skórze, czy też pasma włosów zostają przytrzymane dłonią albo grzebieniem?
- Jakie techniki strzyżenia należy zastosować i co będzie potrzebne do ich zrealizowania?
- Jak należy podzielić włosy na sekcje?
- Jakie kąty strzyżenia należy zastosować w poszczególnych sekcjach?

Odpowiedzi na niektóre z tych pytań wynikają z decyzji o wyborze fryzury, innych natomiast fryzjer musi udzielić sobie samodzielnie. Często jedna i ta sama fryzura może zostać wykonana na kilka różnych sposobów.

Trzy ostatnie kwestie dotyczą bezpośrednio formy strzyżenia i stylizacji fryzury. Dwie pierwsze zaś są w dużym stopniu uzależnione od indywidualnych upodobań i umiejętności fryzjera.

3.3.1.

METODY STRYZENIA

Zasadniczo każde strzyżenie można wykonać na mokrych albo na suchych włosach. Fryzjer, wybierając między strzyżeniem na sucho i na mokro, uwzględnia zwykle własne doświadczenie, wybraną fryzurę i rodzaj włosów. Należy także uwzględnić, jakie konsekwencje niesie za sobą strzyżenie na sucho i na mokro.

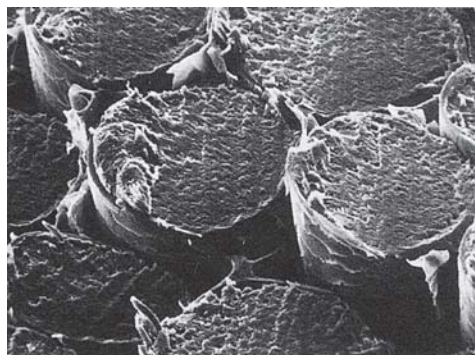
Włosy mokre (rys. 3.9)

W tej metodzie miejsce przecięcia jest znacznie mniej postrzępione niż przy strzyżeniu włosów suchych. Ostrza miękko zagłębiają się we włosy i przy zamknięciu nożyczek gładko przecinają pasmo.

Mokre włosy mają tę zaletę, że dzięki ich wilgotności można je znacznie lepiej ułożyć, co umożliwia precyzyjne cięcie. Jednakże należy zawsze pamiętać o tym, że włosy w trakcie suszenia skracają się i dlatego całe uczesanie wydaje się krótsze niż wtedy, gdy zostało wykonane na mokrych włosach. Do tego

* A.19.2.3.

dochodzi fakt, że naturalny kierunek opadania włosów i cechy szczególne, jak uwypuklenia na uszach, są trudne do uwzględnienia, gdy włosy są mokre.

Rys. 3.9. Jakość cięcia włosów mokrych

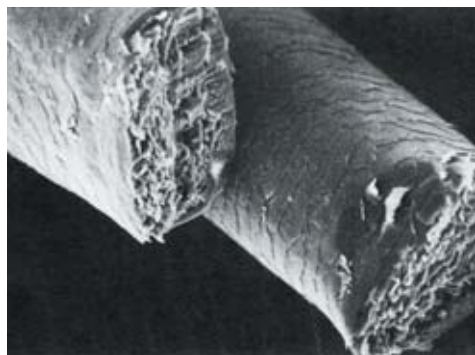

Rys. 3.10. Strzyżenie włosów mokrych (metoda na mokro)

Suche włosy mają tę zaletę, że wyraźnie widać naturalny kierunek opadania włosów, ich objętość, a także wpływ, jaki ma na długość włosów np. kształt uszu. Dlatego też precyzyjne i dobrane do fryzury eflowanie, strzyżenie ślizgiem i strzępienie należy wykonywać zawsze na włosach suchych.

Włosy suche (rys. 3.11)

W tej metodzie miejsce przycięcia jest bardziej postrzępione, a włosy po ostrzyżeniu są podatniejsze na rozszczępianie. Zaleca się więc raczej wykonywanie strzyżenia na mokro.

Rys. 3.11. Jakość cięcia włosów suchych

Rys. 3.12. Strzyżenie włosów suchych (metoda na sucho)

Jednakże należy pamiętać o tym, że włosy suche trudniej jest utrzymać w wybranej pozycji. Prowadzi to do tego, że włosy mimo mikrozazębienia z przodu między ostrzami nożyczek wysuwają się, w wyniku czego linie cięcia nie są tak

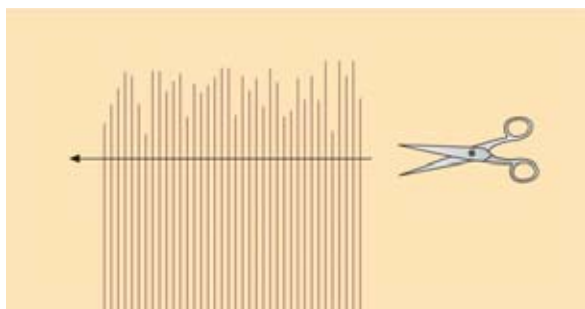
dokładne i czyste jak we włosach mokrych. W przypadku strzyżenia metodą na sucho należy włosy przygotować przez umycie i wysuszenie. Ze względów higienicznych nie strzyże się włosów brudnych.

W praktyce podstawowa forma strzyżenia – z powodu większej dokładności – jest często wykonywana na włosach mokrych. Na włosach suchych wykonuje się potem kreatywną i odpowiednią do typu klientki stylizację fryzury.

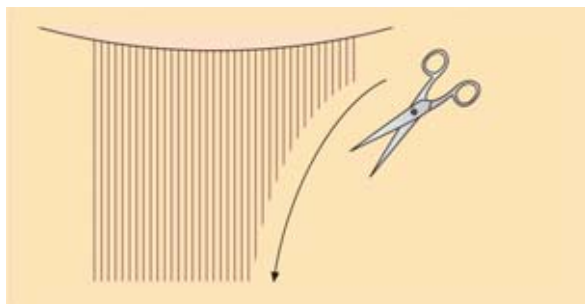
3.3.2.

SPOSOBY STRYZENIA WŁOSÓW

W przypadku strzyżenia **na tępó** chwytny wszystkie włosy jednego pasma i strzyżemy na jednej długości. Zachowujemy puszystość włosów, a pasmo opada tępó i szeroko na boki. Powstaje wyraźna linia cięcia.

Rys. 3.13. Cięcie tępó

Rys. 3.14. Strzyżenie na pióro

Sposób ten nadaje się przede wszystkim do wyznaczania długości, a więc przy cięciu linii podstawowych, oraz do strzyżenia konturów. Ale również włosy delikatne chętnie są strzyżone w ten sposób, aby sprawić, że będą wyglądały na bardziej puszyste. Cięcia tępó wykonuje się narzędziami dwuostrzowymi (rys. 3.13).

Sposób strzyżenia na pióro

W przypadku cięcia sposobem na pióro włosy są strzyżone ślizgiem. Pasma włosów gładko wczesują się jedne między drugie, dzięki temu zostaje zmniejszona objętość pasma włosów.

Cięcie na pióro wykonywane jest najczęściej narzędziami jednoostrzowymi lub nożycami klasycznymi.

3.3.3.

TECHNIKI STRYZENIA

Fryzjer może wykonać strzyżenie, przytrzymując poszczególne pasma włosów między palcami wskazującym a środkowym, a następnie skracając je pod albo nad palcami. Technika ta jest preferowana przede wszystkim do stopniowania, w którego przypadku istotny jest równomierny przebieg linii prowadzącej, ponieważ możemy tutaj ręką wyznaczać kąt strzyżenia, a część ostrzyżonego już

pasma włosów służy za wzór długości. Na szczycie głowy najczęściej strzyże się nad palcami, a z tyłu głowy i po bokach, ze względów ergonomicznych, pod palcami. Technika ta jest nazwana palcowaniem lub stopniowaniem.

Alternatywną możliwością jest przytrzymywanie pasma włosów za pomocą grzebienia (cieniowanie). Technikę tę stosujemy przede wszystkim przy stryżeniu przejść.

Nieodzwonne jest spokojne i równomiernie unoszące się ku górze prowadzenie grzebienia, aby można było strzyć bezbłędne przejście.

Ruchy dłoni przy stryżeniu nad grzebieniem są natomiast bardzo krótkie i szybkie, wykonywane tylko przez kciuk. Dolne ostrze nożyczek jako część prowadząca pozostaje absolutnie bez ruchu, aby umożliwić czystą linię stryżenia.

Dodatkowo nożyczki należy zawsze prowadzić równolegle do grzebienia, co pozwoli uniknąć widocznych „dziur” i schodków w przejściach (cieniowanie na grzebieniu).

Rys. 3.15. Strzyżenie nad palcami (palcowanie)

Rys. 3.16. Strzyżenie nożyczkami fryzjerskimi nad grzebieniem (cieniowanie pod grzebieniem)

Rys. 3.17. Strzyżenie maszynką nad grzebieniem

Konturowanie

Konturowanie polega na wyznaczaniu linii zewnętrznej wokół naturalnego porostu włosów. Do wyznaczania konturów naturalnego porostu najczęściej stosowane są nożyce klasyczne lub maszynka elektryczna. Podczas stryżenia konturów i wyznaczenia linii podstawowych po bokach i na karku pasmo włosów zostaje wygładzone przy skórze, a następnie skrócone. Technika konturowania jest wykorzystywana w stryżeniu krótkich fryzur damskich i w stryżeniu męskim.

Rys. 3.18. Przycinanie konturu nożyczkami fryzjerskimi

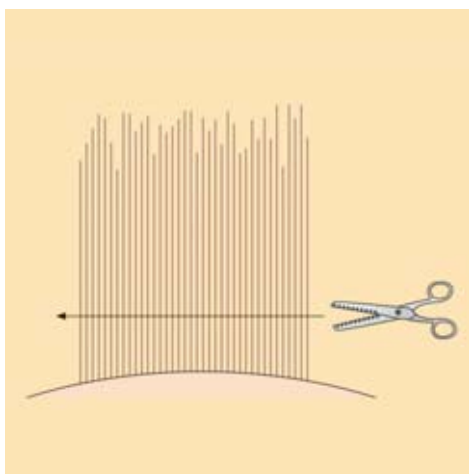
Rys. 3.19. Przycinanie konturu maszynką

Efilowanie

Przy efilowaniu z uchwyconego pasma włosów zostaje wycięta tylko ich pewna ilość. Zmniejszamy puszystość włosów, otrzymujemy w ramach jednego pasma różne długości włosów. Poniżej przedstawiono dwa podstawowe warianty efilacji oraz jej dwie specjalne techniki.

Efilacja u nasady włosów

Efilację tę wykonuje się przy skórze u nasady włosów. Krótkie włosy jako oparcie dla fryzury nadają jej objętość i ułatwiają tapirowanie. Efilację u nasady należy wykonywać jedynie na mocnych włosach.

Rys. 3.20. Efilacja u nasady włosów

Efilacja skręconych pasm włosów

W przypadku tej techniki włosy zostają podzielone na pasma o wymiarach 1x1 cm i mocno skręcone. Następnie czubkiem nożyczek modelujących ostrożnie nacinamy skręcone pasmo włosów w różnej odległości od nasady.

Technika ta nadaje się przede wszystkim do uzyskania krótkich włosów stanowiących oparcie dla fryzury przy wicherku.

Efilacja z tapirowaniem

Jest to specjalna technika efilacji końcówek, którą można zastosować jedynie na suchych włosach. W tym celu najpierw luźno tapirowujemy włosy pasma, w wyniku czego włosy zostają wciągnięte na długości albo na końcówkach do tapirowania. Potem obcinamy pozostałe włosy nożyczkami fryzjerskimi albo nożyczkami modelującymi. Fryzjer uzyska dzięki temu największą z możliwych niesystematyczną różnorodność długości włosów w ramach jednego pasma.

Rys. 3.21. Efilacja ruchem tapirowym

Efilacja z użyciem tempery i brzytwy

Temperę lub brzytwę prowadzimy po powierzchni pasma włosów, czyli od nasady do końcówek, zgodnie z naturalnym kierunkiem opadania. Ostrzyżone włosy układają się miękko i są bardziej sprężyste. Końce włosów mogą się lekko wywijać na zewnątrz. Stopień wycieniowania i tekstura zależą od długości pociągnięć temperą i siły nacisku na przycinane pasmo.

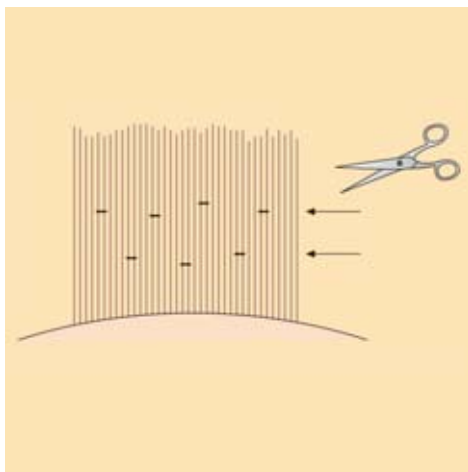
Temperę lub brzytwę prowadzimy pod spodem cieniowanego pasma. Pasma musimy w tym przypadku podnieść do góry, narzędzie prowadzimy od końcówek do nasady. Powierzchnia kosmyka pozostaje gładka. Tak strzyżone włosy podwijają się lekko do wewnątrz. Stopień zróżnicowania zależy, tak jak poprzednio, od długości pociągnięć temperą lub brzytwą i siły nacisku.

Rys. 3.22. Efilacja z użyciem tempery

- Punktowanie

Pojęciem tym określamy precyzyjne nacinanie w pasmach włosów wyraźnych luk u nasady, na długości i przy końcówkach. Można wykorzystać w tym celu nożyczki fryzjerskie albo specjalne nożyczki do punktowania (*point-cut*).

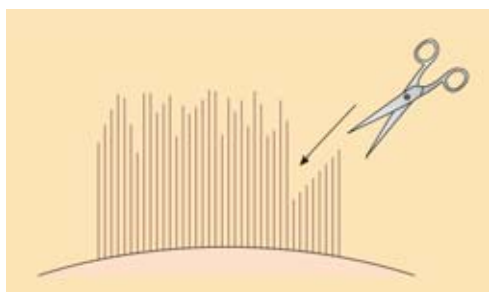
Rys. 3.23. Cięcie tkackie/punktowane

Rys. 3.24. Efilacja u nasady włosów

Technika punktowania nożycami punktującymi

- W wyniku punktowania u nasady albo na długości otrzymujemy krótkie włosy, które stanowią oparcie dla pozostałych.
- Punktowanie na końcówkach prowadzi do uzyskania niespokojnej powierzchni fryzury, ponieważ rezultatem są włosy o różnej długości.
- Ostre kany, np. kontury, można złamać i złagodzić dzięki punktowaniu końcówek (stryżeniu w trójkąty).
- Mocno zmniejszamy objętość i puszystość włosów.

Rys. 3.25. Strzyżenie w trójkąty (cięcie kłute)

Do przerzedzania zbyt kompaktowych pasm nadaje się tak zwane cięcie tkackie: robimy nacięcia nożyczkami z boku pod kątem 90 stopni w różnej odległości od nasady włosów. W każdym pasmie wykonujemy kilka drobnych cięć w różnych odstępach.

Przerzedzanie na długości i przerzedzanie końcówek – cięcie w trójkąty

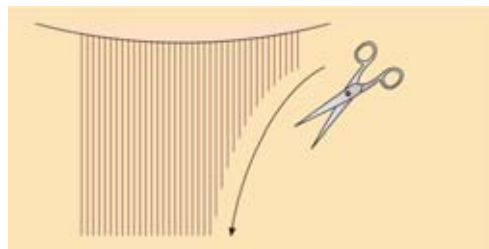
Pasmo zostaje nierównomiernie skrócone. W zależności od tego, jak nisko sięgniemy nożyczkami, uzyskamy albo pierzaste, postrzępione efekty na końcówkach, albo też przerzedzone całe pasmo.

Do postrzępienia końcówek nadaje się przede wszystkim cięcie w trójkąty (cięcie kłute). Aby je uzyskać, prowadzimy nożyczki pod różnymi kątami z góry do środka pasma włosów. W zależności od kąta cięcia i jego głębokości wycinamy z pasma różną liczbę włosów.

Strzyżenie ślizgiem

W przypadku strzyżenia ślizgiem prowadzimy otwarte nożyczki zgodnie z kierunkiem naturalnego opadania włosów po powierzchni fryzury. Używane nożyczki muszą być przystosowane do wykonania strzyżenia ślizgiem i nie mogą mieć mikrozębów. Fryzjer może przy tym pracować bez narzędzi pomocniczych albo też podtrzymywać włosy ledwie widocznie dłonią czy za pomocą grzebienia.

- Strzyżenie ślizgiem pozwala uzyskać większą dynamikę fryzury niż efilacja albo punktowanie.
- Wprowadza do fryzury różne długości.
- Dzięki mocnemu ślizgowi uzyskujemy efekt odskakiwania albo podnoszenia się włosów.
- Strzyżenie ślizgiem można wykonać na włosach zarówno suchych, jak i mokrych.
- Rozwarcie nożyczek podczas strzyżenia ślizgiem wyznacza stopień poruszania się ich we fryzurze.

Rys. 3.26. Strzyżenie ślizgiem

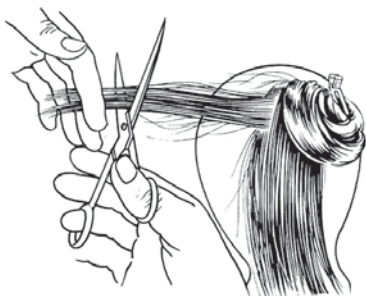
Rys. 3.27. Technika strzyżenia ślizgiem (*slicen*)

3.3.3.1. Efilowanie – dobór narzędzi tnących*

Efilowanie nożyczkami efilacyjnymi (teksturowanie)

Nożyczki efilacyjne przykładamy ukośnie do partii włosów w pobliżu skóry głowy i tniemy tylko raz. Potem otwieramy nożyczki i przesuwamy je od 2 do 4 cm (w zależności od zaplanowanego efektu) w kierunku końcówek włosów i ponownie zamykamy. Powtarzamy tę czynność aż do końcówek włosów. Następnie wyczesujemy wydegażowaną partię włosów.

Efilowanie nożyczkami do strzyżenia

Na wpół otwarte nożyczki przykładamy ukośnie od dołu do partii włosów. Ślizgowymi ruchami – przy lekkim nacisku na górną część nożyczek – prowadzimy je w kierunku skóry głowy. Włosy napuszają się u nasady (jak przy tapirowaniu). Ponownie przykładamy nożyczki w pobliżu lewej dłoni i efilujemy partię włosów. Czynność tę powtarzamy tak często, aż w lewej dłoni będziemy trzymać jedynie odcięte włosy. Potem dokładnie wyczesujemy wyefilowane końcówki włosów.

Efilowanie brzytwą, temperą lub chińskim nożem

Łagodnie przebiegające elementy fryzur osiągniemy przez efilowanie pod pasmem włosów. Przy efilowaniu **pod włosami** w pobliżu skóry głowy uzyskujemy większą objętość włosów. W zależności od pożądanej fryzury docelowej przykładamy temperę na pasmo włosów lub pod nim i przeciągamy ją w kierunku końcówek włosów. Płaskie ułożenie narzędzia da efekt efilowania, ukośne przyłożenie skraca włosy.

* A.19.2.4.

PODZIAŁ WŁOSÓW NA SEPARACJE I SEKCJE*

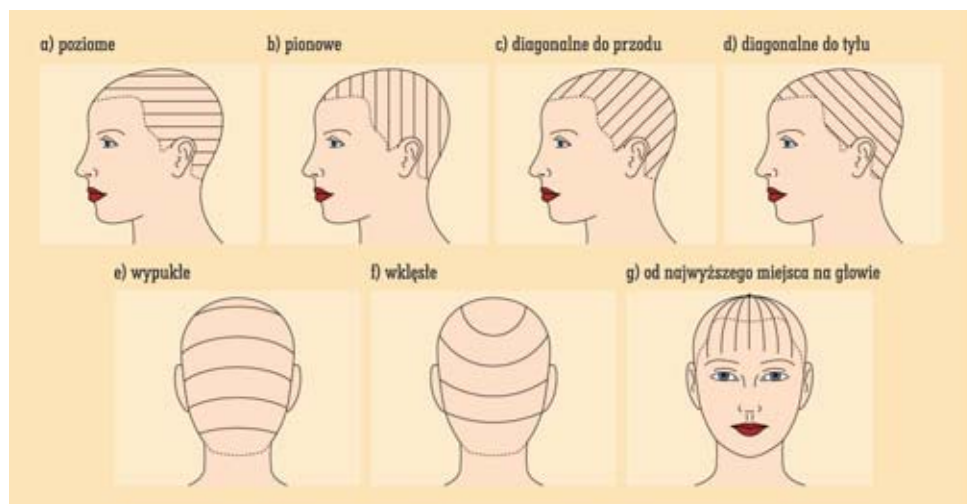
3.4.

Podział włosów na sekcje i separacje w stryżeniu włosów ma znaczenie przede wszystkim ze względu na ułatwienie pracy. Wydzielone sekcje przymocowane przy użyciu klipsów sekcyjnych dają pełną kontrolę nad daną partią włosów. Włosy długie nie płaczą się. Podział sekcyjny i separacyjny jest wykorzystywany w większości zabiegów fryzjerskich. W początkowej fazie nauki są najczęściej stosowane sekcje klasyczne i separacje poziome. W miarę poznawania arkanów sztuki fryzjerskiej następuje dopasowanie poszczególnych sekcji i separacji do konkretnego kształtu zaplanowanej fryzury.

PODZIAŁ WŁOSÓW NA SEPARACJE

3.4.1.

Separacje (linie podziału) włosów na pasma decydują o podziale poszczególnych sekcji głowy przy wykonywaniu stryżenia. Mogą być one albo jednakowe na całej głowie, albo też różne w każdej sekcji.

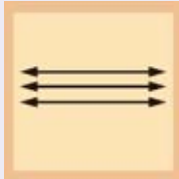
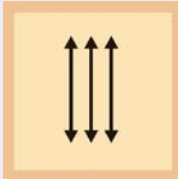

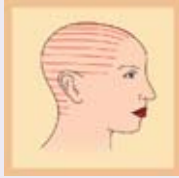
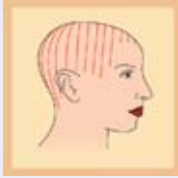

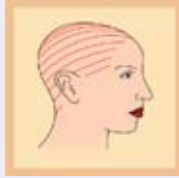

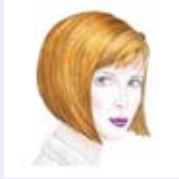

Rys. 3.28. Linie podziału włosów na pasma (separacje)

* A.19.2.5.

Linie podziału przebiegają albo równoległe do linii podstawowej obowiązującej we fryzurze i przenoszą jej długość na każdą część strzyżonej sekcji włosów, albo też przebiegają pod kątem prostym do tej linii podstawowej, a tym samym równoległe do linii prowadzącej. Ma to sens przede wszystkim wtedy, gdy chcemy uzyskać duże różnice długości w jednej sekcji włosów.

Tabela 3.1. Linie wyznaczające cztery podstawowe kierunki

Kierunek horyzontalny	Kierunek wertykalny	Kierunek diagonalny (linie skierowane w prawo)	Kierunek diagonalny (linie skierowane w lewo)
Dwuwymiarowość	Dwuwymiarowość	Dwuwymiarowość	Dwuwymiarowość
			
Trójwymiarowość	Trójwymiarowość	Trójwymiarowość	Trójwymiarowość
			
Linie horyzontalne (poziome) usytowane w płaszczyźnie sprawiają wrażenie zwartych i zamkniętych, umieszczone w przestrzeni ograniczonej kształtem głowy tracą swoją surowość.	Linie wertykalne (pionowe) niezależnie od tego, czy zastosowano je przy stryżeniu, tworzeniu konturu, czy układaniu włosów, sprawiają wrażenie pewnej surowości, rzeczowości i zdecydowania.	Linie diagonalne (ukośne) w płaszczyźnie mogą przebiegać z tyłu do przodu (lub na odwrót). Linie ukośne zawsze sprawiają wrażenie bardziej dynamicznych od pionowych i poziomych.	
			

PODZIAŁ WŁOSÓW NA SEKCJE

Linie kapelusza stanowi obwód głowy w jej najszerszym miejscu. Możemy przyjąć, że ta linia dzieli głowę na sekcję wewnętrzną i zewnętrzną. Sekcją wewnętrzną jest obszar powyżej linii kapelusza, czyli wierzch głowy. Na tym obszarze włosy są ułożone na powierzchni czaszki i nazywamy je niekiedy przykrywającymi. Sekcja zewnętrzna obejmuje obszar poniżej linii kapelusza. Tutaj włosy swobodnie opadają, zgodnie z siłą ciężenia, często tę sekcję nazywamy obszarem konturu.

W praktyce fryzjerskiej określenie przebiegu linii kapelusza ma istotne znaczenie. Przy stryżeniu fryzury stopniowanej do linii kapelusza zachowujemy ten sam kąt i stosujemy projekcję zmienną, a od linii kapelusza – projekcję stacjonarną.

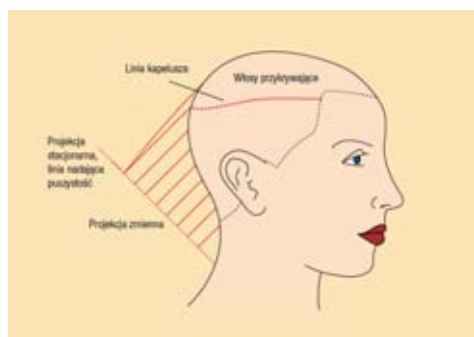
W ten sposób otrzymujemy równomierny wzrost długości włosów, poczynając od konturu na karku, przez całą sekcję zewnętrzną, aż po wewnętrzną. Przyjęcie w odpowiednim punkcie stacjonarnej projekcji zapewni uczesaniu właściwą puszystość.

Za obszar bezpośrednio sąsiadujący z linią kapelusza przyjmuje się pas o szerokości ok. 2,5 cm z każdej strony.

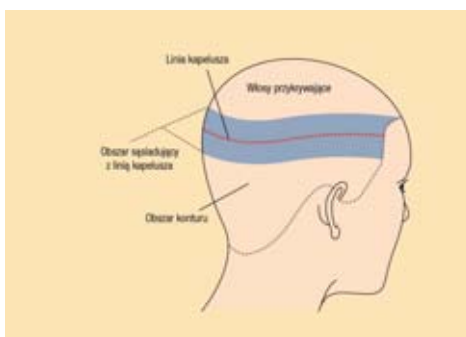
Jeżeli popatrzymy na głowę od strony karku, to linia wypukłości czaszki wzrasta do linii kapelusza, a po jej przekroczeniu zaczyna maleć. Wielkość obszaru sąsiadującego z linią kapelusza zależy od wielkości i obwodu czaszki. Ten obszar przy stryżeniu i stylizacji uczesania stanowi zwykle strefę graniczną. W tabeli 3.1 (s. 136) pokazano, w jaki sposób można umiejscowić linię kapelusza i określić jej przebieg.

Rys. 3.29. Linia kapelusza

Rys. 3.30. Znaczenie linii kapelusza przy stylizacji fryzur stopniowanych

Rys. 3.31. Obszar sąsiadujący z linią kapelusza

Tabela 3.2. Ustalenie przebiegu linii kapelusza

<p>Pierwszy krok</p>	<p>Przytrzymaj jeden ołówek poziomo, a drugi pionowo w stosunku do bryły głowy. Powstanie kąt prosty. Podziel go na dwa kąty po 45°. Linia podziału wyznaczy pierwszy punkt linii kapelusza.</p>	
<p>Drugi krok</p>	<p>Wyznacz przebieg linii z boku głowy. Trzymając ołówek tak jak na obrazku, wyznacz kolejny punkt z boku głowy i połącz go z poprzednim.</p>	
<p>Trzeci krok</p>	<p>Wyznacz przebieg linii z tyłu głowy. Trzymając ołówek tak jak na obrazku, wyznacz punkt z tyłu głowy i połącz go z poprzednim.</p>	

KĄT STRYZENIA I PROJEKCJI

3.5.

Jest to kąt ustawienia włosów w stosunku do płaszczyzny głowy. Przy stylizacji uczesania możemy mieć do czynienia z jednym albo wieloma kątami projekcji. Wiedza na temat kąta projekcji umożliwia precyzyjne wykonanie strzyżenia, będącego podstawą udanej fryzury. Wprowadzając do jednej fryzury różne kąty projekcji, można osiągnąć bardzo ciekawe efekty. Im kąt projekcji jest bardziej zbliżony do prostego, tym tekstura uczesania jest bardziej reliefowa.

Pod tym pojęciem rozumiemy kierunek czesania w stosunku do linii podziału wprowadzonych w trakcie strzyżenia i stylizacji. Rozróżniamy układ: naturalny, kąt prostego i przesunięty.

- Układ naturalny

Jest to kierunek, jaki przyjmują włosy, gdy opuścimy je swobodnie. Taki kierunek powstaje głównie w wyniku działania siły ciężkości, ale ma tu również znaczenie kierunek wzrostu włosów (rys. 3.32, s. 140).

W układzie naturalnym linie podziału są poprowadzone horyzontalnie albo diagonalnie, z tyłu do przodu i na odwrót (rys. 3.33, s. 140). Układ naturalny wykorzystywany jest przy tworzeniu form kompaktowych, zamkniętych i stopniowanych.

- Układ kąta prostego

W takim układzie włosy są zaczesane pod kątem prostym do linii podziału. Linie podziału uczesania mogą być poprowadzone horyzontalnie, wertykalnie lub diagonalnie.

Układ kąta prostego stosuje się przede wszystkim przy tworzeniu fryzur stopniowanych, o teksturze reliefowej. Na rysunku 3.34, s. 140 pokazano włosy ostrzyżone i uczesane pod kątem prostym do linii podziału przebiegających skośnie do przodu.

- Układ przesunięty

Przy takim układzie włosy nie mogą być uczesane pod kątem prostym do linii podziału i nie mogą opadać naturalnie, można je natomiast uczesać w każdym dowolnym kierunku w stosunku do linii podziału (rys. 3.35, s. 140).

Układ przesunięty jest bardzo często stosowany w różnych rodzajach fryzur, przy łączeniu w jednym uczesaniu różnych długości włosów i przy tworzeniu modnych, efektownych, często nieco ekstrawaganckich kreacji.

Rys. 3.32. Układ naturalny

Rys. 3.34. Układ kąta prostego

Rys. 3.33. Układ naturalny, linie podziału przebiegają skośnie do tyłu

Rys. 3.35. Układ przesunięty

W opisie strzyżenia kąt projekcji jest wyznaczany przez linię prowadzącą.

Najczęściej spotykane kąty projekcji to:

- -30 do 0 stopni

Wszystkie kąty projekcji poniżej 0 stopni osiągamy w ten sposób, że włosy albo przyciągamy do głowy, albo też przy poziomym podziale mocno przeciągamy ku dołowi. Dzięki temu włosy kryjące w sekcji zewnętrznej pozostawiamy zarówno podczas strzyżenia, jak i przy naturalnym opadaniu nieco dłuższe niż włosy przy konturach.

Rezultatem jest lekkie opadanie fryzury ku dołowi, które umożliwia ich delikatne podwijanie się pod spód.

- 0 stopni

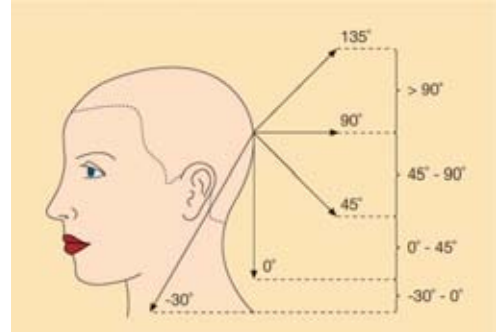
Przy kącie projekcji 0 stopni pasmo włosów nie jest odchylane od głowy, lecz do niej przylega. Odpowiednio do tego wszystkie włosy są obcinane do linii podstawowej. Podczas strzyżenia włosy kryjące w sekcji zewnętrznej są wprowadzane najdłuższe, ale przy naturalnym opadaniu tworzą ze wszystkimi włosami kompaktową linię podstawową.

Fryzura nabiera lekkiej dynamiki, delikatnie wywija się na zewnątrz i nabiera puszystości przy końcówkach.

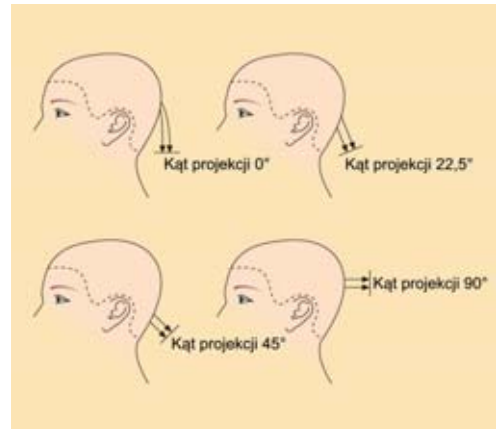
- 0 do 45 stopni

Wszystkie kąty projekcji między 0 a 45 stopni zaliczamy do niewielkich kątów. Nazywamy je również lekkim stopniowaniem. Różnice w długości włosów są niewielkie i dostrzegalne jedynie na zewnętrznych końcówkach.

Włosy kryjące w sekcji zewnętrznej są podczas strzyżenia w dalszym ciągu dłuższe niż włosy przy konturze, ale przy naturalnym opadaniu są lekko wystopniowane.

Rys. 3.36. Kąty projekcji

Rys. 3.37. Różne kąty projekcji

- 45 do 90 stopni

Wszystkie kąty projekcji w tym przedziale zaliczamy do dużych kątów. Mówimy tutaj również o zmiennym stopniowaniu, a różnice w długości są znacznie większe.

Również w przypadku tych kątów projekcji włosy kryjące w sekcji zewnętrznej pozostają podczas strzyżenia dłuższe, a przy naturalnym opadaniu włosów stopniowanie jest znacznie bardziej widoczne.

- 90 stopni

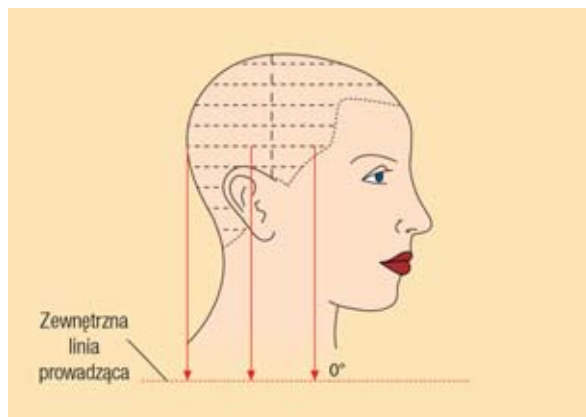
W przypadku tego kąta projekcji pasmo włosów trzymamy pod kątem prostym do wypukłości czaszki i skracamy. W tak obciętych paśmie włosy są wszędzie jednakowej długości. Mówimy tutaj o jednolitym stopniowaniu.

- Ponad 90 stopni

Kąt projekcji powyżej 90 stopni uzyskujemy, kiedy odchylimy pasmo włosów mocno do góry. Fryzjer osiągnie w ten sposób ekstremalne wystopniowanie z dużą różnicą w długości włosów. Włosy kryjące w sekcji zewnętrznej są podczas strzyżenia i przy naturalnym opadaniu włosów krótsze niż włosy przy konturze. Poziom wystopniowania można zmieniać przez regulowanie kąta projekcji.

Projekcja stacjonarna

Ten rodzaj projekcji jest stosowany w uczesaniach o formach kompaktowych, tzn. takich, przy których podczas strzyżenia nie stosuje się stopniowania. W takim przypadku:

- Włosy przejmują układ naturalny, czyli zgodny z ich naturalnym kierunkiem wzrostu i działaniem siły ciężkości.
- Kąt projekcji jest również w pełni naturalny – włosy odstają od powierzchni głowy naturalnie: nie są ani sztucznie nastroszone, ani wygładzone.
- Wszystkie włosy sięgają linii konturów.

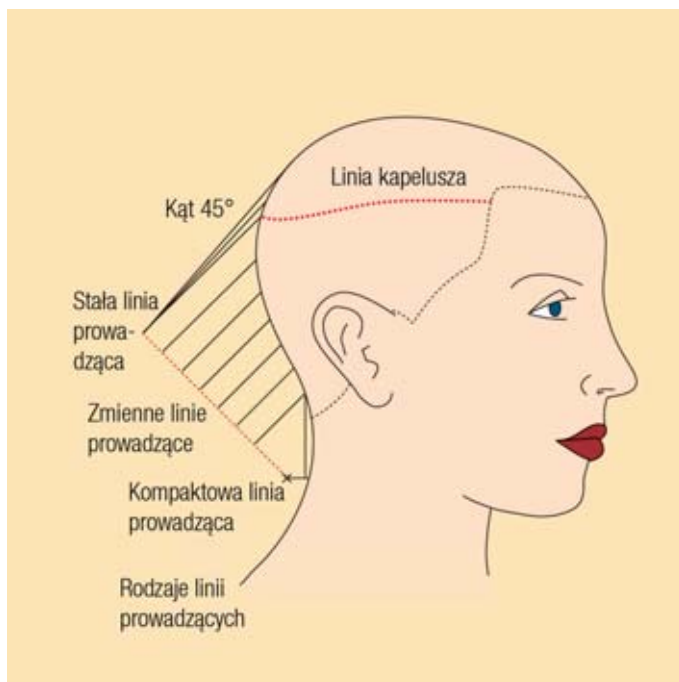
Rys. 3.38. Projekcja stacjonarna

Rodzaje projekcji zmiennych

Projekcje zmienne stosuje się w uczesaniach stopniowanych, strzępionych oraz strzępionych przy włosach długich.

Kąty projekcji w uczesaniu stopniowanym

- Wszystkie kąty projekcji między 0 a 90° dają formy stopniowane.
- Im większy kąt projekcji, tym bardziej stromo wznosi się linia prowadząca konturu zewnętrznego.
- Jeżeli poprowadzimy stopnie zbyt wysoko – powyżej największej wypukłości czaszki – fryzura straci puszystość.
- Standardem przy uczesaniach stopniowanych jest projekcja 45° (rys. 3.39).

Rys. 3.39. Projekcja zmienna/stopniowanie

3.6.

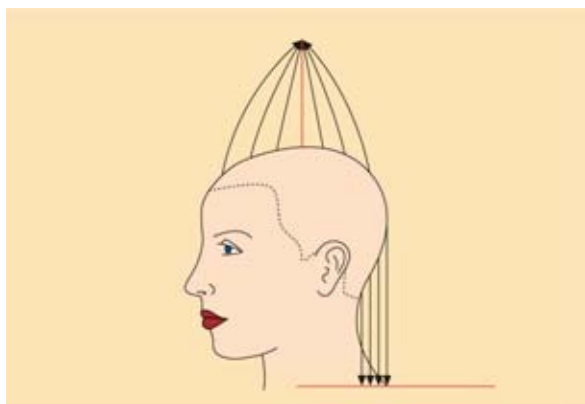
LINIE PODSTAWOWE – PASMA PAMIĘCI

Linie podstawowe nie bez powodu mają taką, a nie inną nazwę. Są one bowiem podstawą każdego strzyżenia. Fryzjer wciąż się do nich odnosi podczas wykonywania uczesania, w związku z tym trzeba je wyznaczyć w pierwszej kolejności. Podczas gdy linie podstawowe odzwierciedlają rozłożenie długości włosów w różnych miejscach na głowie, to linie prowadzące stanowią połączenia pomiędzy poszczególnymi liniami podstawowymi. Pokazują one w ten sposób poziom wystopniowania włosów w poszczególnych partiach oraz informują o kątach projekcji koniecznych do uzyskania pożądanej formy.

Linie podstawowe (pasma pamięci) wyznaczają długości dla poszczególnych sekcji strzyżonych włosów. Najważniejszymi liniami podstawowymi są te w konturze włosów. Poza tym także w różnych miejscach głowy są wyznaczane inne linie podstawowe w celu podkreślenia stopniowania we fryzurze. Każda linia podstawowa może być zmienna albo stacjonarna.

3.6.1.

STACJONARNA LINIA PODSTAWOWA (STABILNE PASMO PAMIĘCI)

Rys. 3.40. Stacjonarne linie podstawowe

Stacjonarna linia podstawowa to stała i stabilna długość przewodnia jednej partii włosów, do której zostają dociągnięte wszystkie inne pasma w ramach jednej partii włosów. W wyniku tego uzyskujemy przyrost długości na zewnątrz od długości prowadzącej. W przypadku stałego pasma pamięci włosy są strzyżone w jednym punkcie i dobierane do tego punktu. Często strzyżenie z wyznaczonym jednym pasmem pamięci jest nazywane strzyżeniem do punktu.

ZMIENNA LINIA PODSTAWOWA (MOBILNE PASMO PAMIĘCI)

3.6.2.

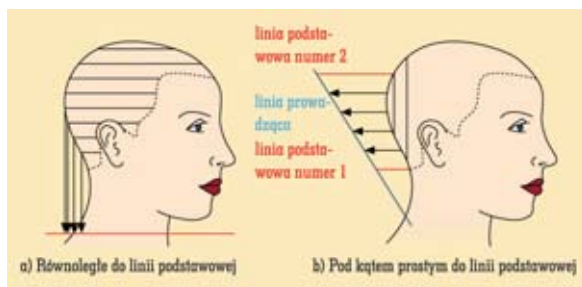
Rys. 3.41. Mobilne linie podstawowe

Ta linia podstawowa jest, w przeciwieństwie do stacjonarnej, zmienna i wędruje wraz z poszczególnymi pasmami włosów. Może ona być wykorzystana do uzyskania jednolitej długości w obrębie jednej partii włosów, ale również do przyrostu i ubytku długości (na górze linia podstawowa niezmieniająca się/na dole wydłużająca się linia podstawowa).

WYZNACZANIE LINII PODSTAWOWYCH

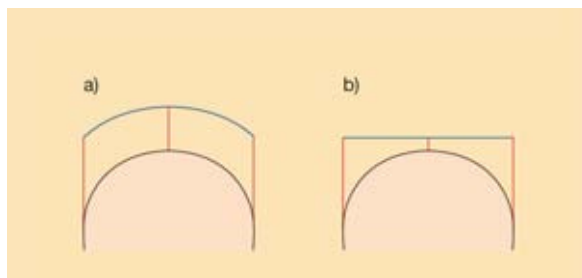
3.6.3.

Linie podstawowe zostają naniesione jako kontur fryzury oraz w wybranych miejscach na głowie jako wyznaczona długość pod kątem 90 stopni do skóry głowy. Punkty pomiaru długości znajdują się przy skrzyżowaniu na głowie osi A i osi B.

Rys. 3.42. Przebieg linii podziału

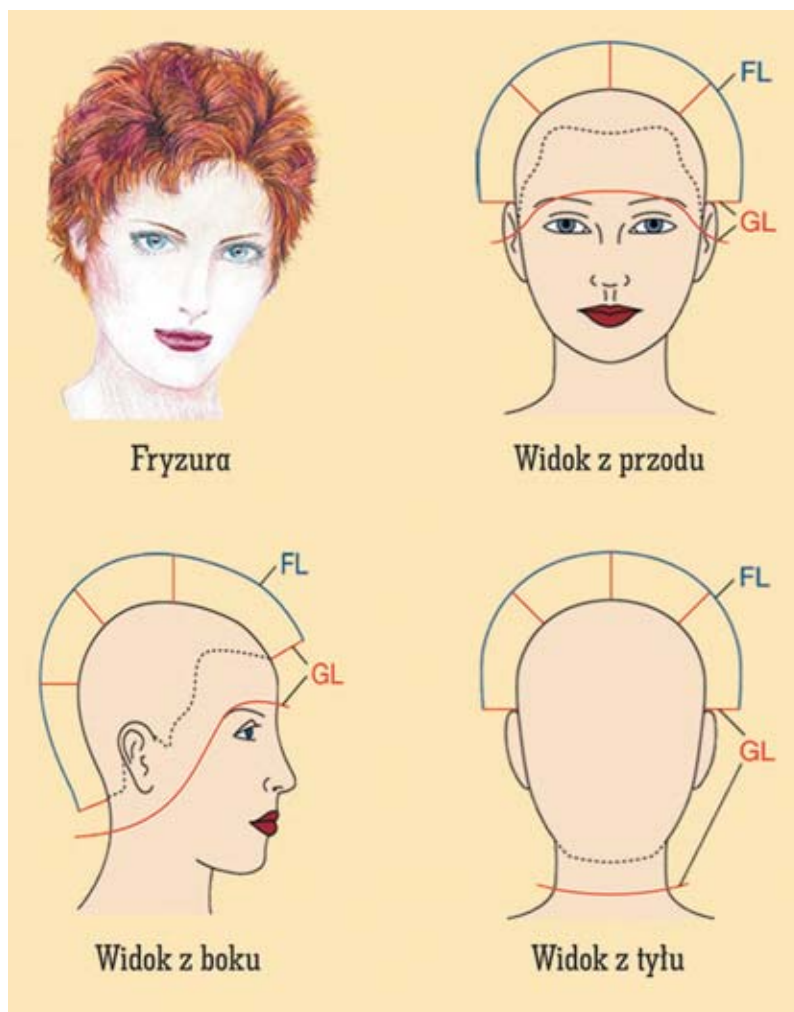
W związku z tym długości dla konturów nad uszami, na czole i na karku wynikają siłą rzeczy z konturu fryzury. Długość wyznaczona dla *Pivot Point* (= najwyższy punkt na głowie) musi być identyczna zarówno na osi A, jak i na osi B.

Rys. 3.43. a) zaokrąglona linia prowadząca
b) prosta linia prowadząca

Linie prowadzące łączą poszczególne linie podstawowe. Wyjątek stanowi kontur fryzury, który nie jest włączany, ponieważ to linie podstawowe wyznaczają jego długość.

Linie prowadzące przebiegają równoległe do osi A i do osi B

Pod względem kształtu są dopasowane do głowy, a tym samym lekko zaokrąglone. Proste linie prowadzące oznaczałyby, że w niektórych miejscach zostały wyznaczone zbyt krótkie linie podstawowe.

Rys. 3.44. Linie podstawowe (czerwone) i linie prowadzące (niebieskie) (FL – linia prowadząca; GL – linia podstawowa)

Tabela 3.3. Linie podstawowe

Kontury fryzury		
Widok z przodu	Widok z boku	Widok z tyłu
		
Oś A		
Kontur na czole	Najwyższy punkt na głowie	Wicherek
		
Linia kapelusza	Kość potylicy Kontur na karku	
		
Oś B		
Łuk ucha po prawej stronie	Linia kapelusza po prawej stronie	Najwyższy punkt na głowie
		
Linia kapelusza po lewej stronie	Łuk ucha po lewej stronie	
		

3.7.

PODSTAWOWE FORMY STRYZENIA *

Fryzjer musi najpierw podjąć decyzję, z jakich podstawowych form strzyżenia składa się nowa fryzura. Decyzja ta zależy od życzenia klientki oraz rezultatów oceny stanu włosów i skóry głowy.

Perfekcyjne strzyżenie wymaga oprócz nieustających ćwiczeń i rutyny także pogłębiania wiedzy na temat zmian długości włosów dostosowanych do formy i typu fryzury. Corocznie wyznaczane trendy mody wyraźnie pokazują, że fryzjer musi wciąż je śledzić oraz rozwijać swoje techniki pracy, aby móc sprostać indywidualnym życzeniom klientki.

Każde strzyżenie można scharakteryzować za pomocą następujących informacji:

- linie podstawowe i prowadzące;
- technika strzyżenia;
- wykorzystane narzędzia.

Następujące cztery podstawowe formy strzyżenia stanowią bazę każdego strzyżenia:

- forma kompaktowa;
- forma stopniowana;
- forma strzępiona (włosy krótkie);
- forma strzępiona (włosy długie).

Możliwe są dwa rozwiązania: albo wykonujemy jedno podstawowe strzyżenie na całej głowie, albo różne formy strzyżenia podstawowego na poszczególnych partiach włosów. Każdą z podstawowych form strzyżenia można – w zależności od życzenia klienta odnośnie do fryzury – zmieniać i łączyć. W ten sposób powstają różne indywidualne strzyżenia z licznymi wariantami odpowiadającymi modnym uczesaniom.

3.7.1.

FORMA KOMPAKTOWA

Forma kompaktowa nadaje się przede wszystkim do włosów prostych i delikatnych średniej długości i długich. Typowym przykładem formy kompaktowej zastosowanej w całej fryzurze jest uczesanie w kwadrat.

* A.19.2.7.

Typowymi cechami formy kompaktowej są kompozycja na planie prostokąta lub kwadratu i zastosowanie przy stylizacji fryzury kątów prostych. W żadnej innej z podstawowych form wszystkie detale strzyżenia nie są tak wyraźnie widoczne, jak właśnie w formie kompaktowej. Fryzury kompaktowe są najczęściej tworzone z włosów prostych, na których doskonale widać każdy błąd i niedociągnięcie w strzyżeniu. Należy pamiętać, że błędy łatwiej ukryć przy fryzurach układanych z loków lub fal. Uczesania z włosów prostych są bezlitosnym sprawdzianem naszych umiejętności strzyżenia.

Rys. 3.45. Przykład zastosowania w uczesaniu formy kompaktowej

Rys. 3.46. Forma kompaktowa na włosach krótkich

Wszystkie rodzaje strzyżenia przy uczesaniach kompaktowych opierają się na naturalnym kierunku opadania włosów.

Przykład na formę kompaktową na włosach krótkich od linii kapelusza pokazuje fryzura na rysunku 3.46.

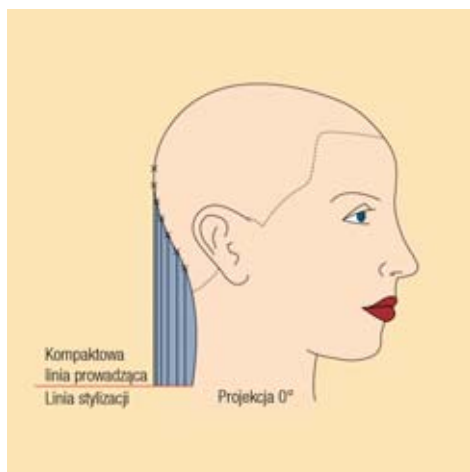
Wszystkie włosy podzielone na partie do strzyżenia zostają ostrzyżone na podstawowej linii przy przytrzymujących je palcach; ich długość wyznacza kontury.

Struktura

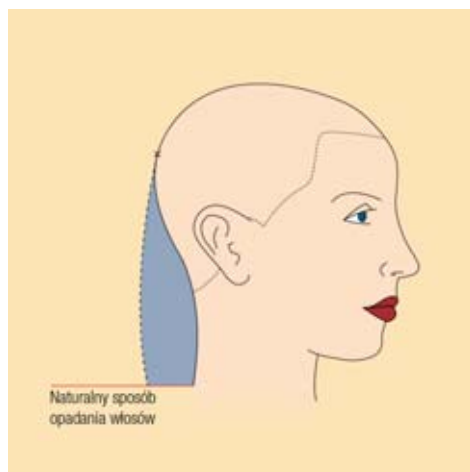
W przypadku formy kompaktowej zasadniczo strzyżenie rozpoczynamy od dołu uczesania do góry. Wszystkie końce włosów sięgają zewnętrznej, stacjonarnej linii prowadzącej. Takie uczesanie ma teksturę gładką ewentualnie reliefową ze względu na naturalnie kręcone włosy lub wykonaną trwałą ondulację (tekstura nie jest tworzona stryżeniem).

Rys. 3.47. Układ długości włosów fryzury w kwadrat

Rys. 3.48. Kąt projekcji 0°

Rys. 3.49. Ułożenie włosów w formie kompaktowej

Poszczególne etapy pracy przy wykonywaniu strzyżenia formy kompaktowej*

1. Uczesz włosy zgodnie z naturalnym kierunkiem opadania.
2. Oddziel pierwszą partię włosów (mniej więcej grubości centymetra), zaczesz ją zgodnie z naturalnym kierunkiem opadania i skróć do pożądanej długości. Tym samym dalaś początek linii prowadzącej (pasmo pamięci).
3. Postępuj tak samo w przypadku następnych 2–3 partii włosów (licząc od karku w stronę szczytu głowy). Włosy obcinaj równoległe do linii prowadzącej i przytrzymujących je palców.

Rys. 3.50. Forma kompaktowa fryzury
w kwadrat bez grzywki

W wyniku ekstremalnych różnic w długości włosów na obszarze konturów i na włosach kryjących podczas suszenia włosy skracają się do różnej długości i nie mamy już kompaktowej linii podstawowej. Dlatego też, jeśli chcemy osiągnąć naprawdę wyraźną, kompaktową linię podstawową albo nawet lekkie podwinięcie do wewnątrz, zaleca się wykonanie strzyżenia w kącie między –30 do 0 stopni, aby włosy kryjące rzeczywiście zostały dłuższe. Jednocześnie ważne, aby nie naciągać strzyżonych włosów i uwzględniać naturalny kierunek opadania włosów, a także zwracać uwagę na wystające części głowy, np. uszy.

* A.19.2.6.

Linie podstawowe i prowadzące

Długość włosów w kierunku włosów kryjących coraz bardziej wzrasta, tak że najdłuższe są w najwyższym punkcie na głowie.

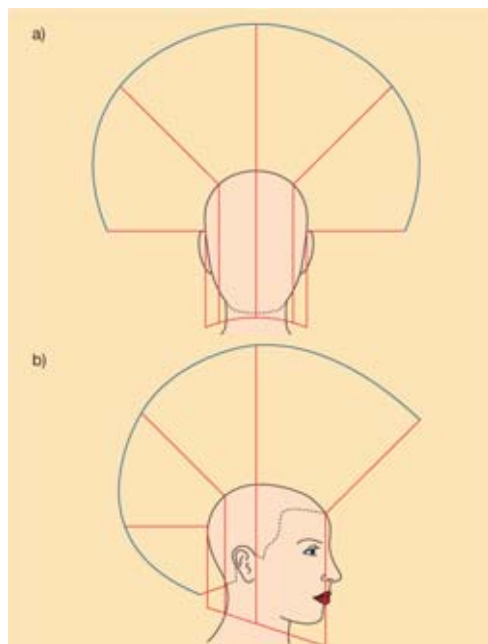
Na karku linia podstawowa jest wklęsła i po bokach w stronę twarzy wydłuża się na linii ukośnej.

Długość włosów to odległość między punktem na głowie a konturem fryzury. Dlatego też linie podstawowe i prowadzące można rysować na dwa sposoby:

Włosy na całej głowie zostają ostrzyżone sposobem na tępo, aby zachować możliwie jak najpełniejszą linię podstawową.

Wychodząc od pierwszego wyznaczenia długości, linie podstawowe rysowane są albo we wnętrzu fryzury, albo przy konturach zawsze jednakowej długości. W wyniku tego kąt strzyżenia wynosi 90 stopni.

Linie prowadzące jako połączenia linii podstawowych przebiegają idealnie równoległe do kształtu głowy. W przypadku poziomego podziału separacyjnego włosów na partie służą jako wzór do strzyżenia.

Rys. 3.51. Linie konturu zewnętrznego strzyżenia we fryzurze w kwadrat

FORMA STOPNIOWANA

Fryzura jest stopniowana dzięki różnorodnym kątom cięcia strzyżeniem podstawowym, do którego można wprowadzać najwięcej zmian. Nadaje się ona do włosów zarówno krótkich, jak i długich. Typowym przykładem na formę stopniowaną jest fryzura na rys. 3.52.

Cechą fryzury stopniowanej jest kompozycja na planie trójkąta. Stopniowanie wykonujemy w zewnętrznej sekcji uczesania, czyli poniżej tzw. linii kapelusza. Włosy są najkrócej przycięte przy linii konturu. W sekcji wewnętrznej włosy stają się dłuższe (rys. 3.53).

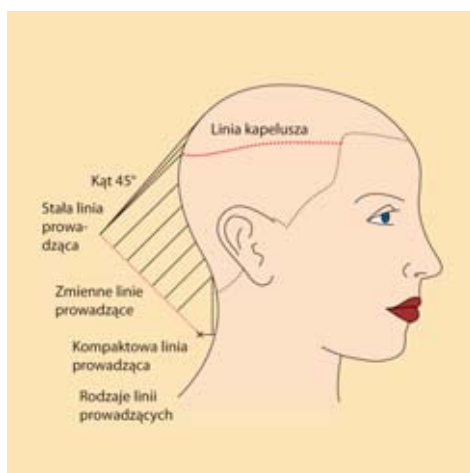
Rys. 3.52. Stopniowanie

3.7.2.

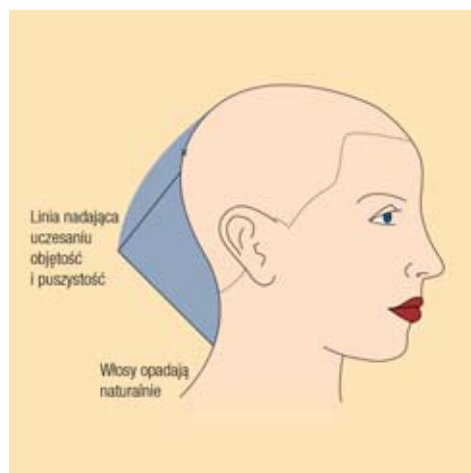

Rys. 3.53. Układ długości włosów w prezentowanym powyżej uczesaniu

Pracujemy zawsze od konturu zewnętrznego w kierunku linii kapelusza. Tej linii nie wolno przekroczyć, w przeciwnym razie włosy w sekcji wewnętrznej będą za krótkie i uczesanie nie będzie miało właściwej objętości i puszystości. W zależności od projektowanej fryzury ustalamy na początku stopniowania pewien kąt projekcji i nie zmieniamy go, aż do zakończenia stopniowania. W sekcji zewnętrznej uczesanie ma formę otwartą i reliefową strukturę.

Rys. 3.54. Kąt projekcji 45°

Rys. 3.55. Kąt pod jakim wznosi się stopniowanie

Rys. 3.56. Przykład fryzury stopniowanej

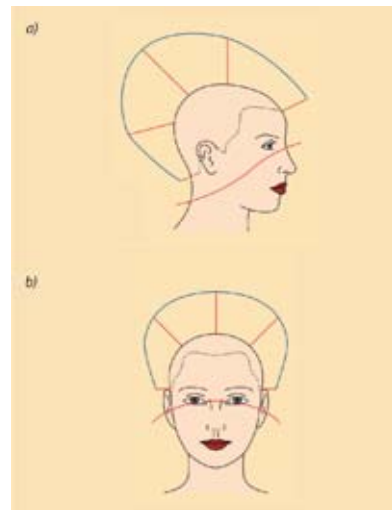
Charakterystyka formy stopniowanej

Główne wyznaczenie długości następuje przy linii konturu narzuconej przez kontur fryzury, przy linii kapelusza i wicherku, jak najdłuższym punkcie fryzury. W górnej części głowy długości są prawie jednakowe.

Widać, że stopniowanie przy linii konturu jest wyraźniejsze niż na włosach kryjących w sekcji zewnętrznej. Pracujemy tutaj w oparciu o ruchome linie podstawowe, których długość jest wyznaczana po części w odniesieniu do linii konturu, po części – linii kapelusza i wicherka. Połączenie tych linii może następować za pomocą poziomych albo pionowych podziałów włosów.

Poszczególne etapy pracy przy wykonywaniu fryzury stopniowanej*

1. Pierwszą partię włosów oddzielamy wzdłuż konturu zewnętrzno i przycinamy tak, jak w formie kompaktowej.
2. Drugą partię włosów oddzielamy równolegle do pierwszej. Obydwie zaczesujemy razem do góry, pod kątem przyjętym przy projektowaniu fryzury. Strzyżemy włosy drugiej partii równolegle do linii prowadzącej pierwszej partii włosów.
3. Identyfikujemy postępujemy w przypadku następnych partii włosów. Każda następna partia jest zaczesywana wraz z poprzednią pod przyjętym kątem projekcji i strzyżona równolegle do jej linii prowadzącej.
4. W ten sposób wykonujemy stopniowanie aż do linii kapełusza.
5. Do tej linii fryzura ma zmienne linie prowadzące i zmienny układ długości (długości wzrastają od karku do linii kapełusza). Kąt projekcji decyduje, pod jakim kątem uczesanie wznosi się od karku do sekcji wewnętrznej.
6. Partie włosów w sekcji wewnętrznej przycinamy według stałej linii prowadzącej (pasma pamięci). Wykonujemy to następująco: włosy sekcji wewnętrznej zaczesujemy na ostatnią stopniowaną partię i skracamy zgodnie z jej linią prowadzącą. Dzięki temu zachowamy odpowiednią objętość i puszystość fryzury w okolicach potylicy.
7. W trakcie wykonywania stopniowania należy co pewien czas sprawdzać kąt projekcji – jego zachowanie jest warunkiem równomiernego wzrostu długości stopniowanych włosów.
8. Przy cięciu kontrolnym zaczesujemy włosy pionowo w dół.

Rys. 3.57. Linie podstawowe i prowadzące w stopniowanych fryzurach a) widok z boku, b) widok z przodu

Techniki strzyżenia można zmieniać, w zależności od tego, jak bardzo postrzępione ma być uczesanie. We fryzurze wszystkie włosy z wyjątkiem przedniej części głowy są ostrzyżone sposobem na tępo. Grzywka została przerzedzona i postrzępiona sposobem na pióro.

Narzędzia

Do wykonania fryzury stopniowanej można wykorzystać wszystkie możliwe narzędzia fryzjerskie. Wybór narzędzi jest uzależniony od pożądanej puszystości

* A.19.2.6.

i stopnia postrzępienia fryzury. Wszystkie inne możliwości stylizacji można ze sobą dowolnie łączyć.

W przypadku strzyżenia stopniowanego można łatwo zmieniać jego wygląd, ponieważ poszczególne partie włosów mogą być różnie wystopniowane.

Specyficznym przykładem formy stopniowanej jest fason. W przypadku tego uczesania różnica długości między konturem a włosami kryjącymi w sekcji zewnętrznej jest największa. Konturem fryzury jest naturalna linia konturu włosów, a przy linii kapelusza musi zostać osiągnięta pożądana długość włosów kryjących w sekcji zewnętrznej. Strzyżenie w obszarze linii konturu nad grzebieniem nazywamy stryżeniem przejść.

3.7.3.

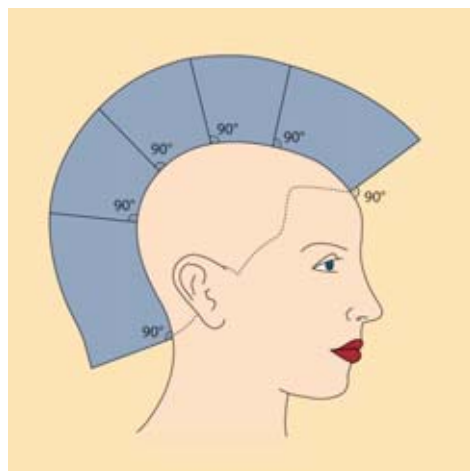
FORMA STRZĘPIONA – WŁOSY KRÓTKIE

Taka forma nadaje się przede wszystkim do wykonania modnych uczesań włosów krótkich. W przypadku włosów długich włosy kryjące w sekcji zewnętrznej pozostałyby zbyt długie i przylegały płasko do głowy.

Taką fryzurę tworzy się na planie koła, wszystkie włosy mają taką samą długość. Charakterystyczną cechą tego uczesania jest reliefowa tekstura. Forma strzępiona idealnie nadaje się do tworzenia różnego rodzaju fryzur z zastosowaniem żeli i pianek oraz fryzur z krótkich loków.

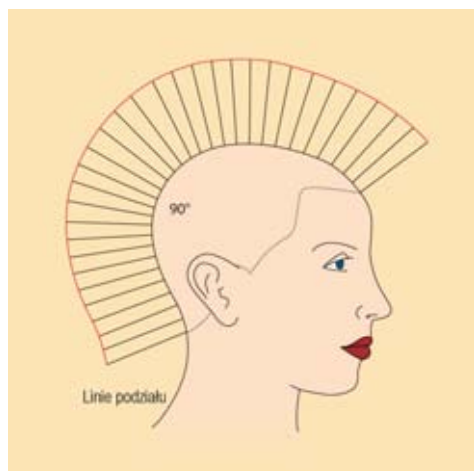
Rys. 3.58. Fryzura strzępiona (włosy krótkie)

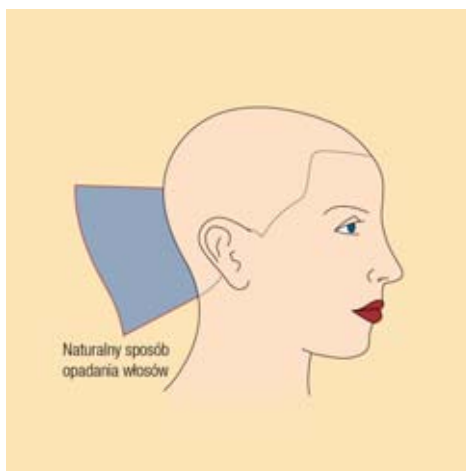
Rys. 3.59. Układ długości włosów

Ten sposób strzyżenia można zastosować w całym uczesaniu albo tylko w niektórych jego partiach. Włosy mogą być strzyżone od linii karku do szczytu głowy lub od szczytu głowy do linii karku. Należy pamiętać, że podczas całego strzyżenia musi zostać zachowany ten sam kąt projekcji – 90° . Sposób trzymania palców

przy stryżeniu musi być dopasowany do wypukłości czaszki. W miejscach, w których czaszka bywa mocno wypukła, np. w okolicach linii czoła czy potylicy, utrzymanie stałego kąta projekcji bywa czasem bardzo trudne, ale jest niezbędne, aby osiągnąć prawidłowy rezultat.

Rys. 3.60. Kąt projekcji 90°

Rys. 3.61. Kąt nachylenia przy stylizacji formy strzępionej

Charakterystyka formy strzępionej na krótkich włosach

Linie podstawowe i prowadzące

Linie podstawowe są wyznaczane na podstawie pierwszej długości albo wewnątrz fryzury, albo przy konturach, zawsze jednakowo długie. Kąt cięcia w związku z tym wynosi 90 stopni.

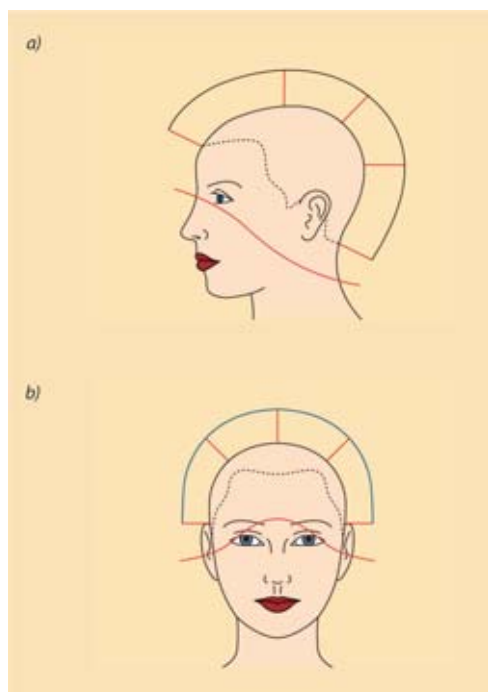
Linie prowadzące jako połączenia linii podstawowych przebiegają idealnie równoległe do kształtu głowy. W przypadku poziomego podziału włosów służą jako wzorec w stryżeniu kontrolnym.

Wyraźnie widać jednakowe rozłożenie długości na całej głowie. Włosy przy konturze na karku są tak samo długie, jak na szczycie głowy, nad uszami i przy konturze na czole.

To fryzjer decyduje, gdzie na głowie ustali pożądaną długość włosów. Formę strzępioną na włosach krótkich można wykonać, rozpoczynając od czubka głowy, ale równie dobrze także od konturów.

Rys. 3.62. Forma strzępiona – włosy krótkie

Rys. 3.63. Linie podstawowe i prowadzące w formie strzępionej na włosach krótkich a) z boku, b) z przodu

Poszczególne etapy pracy przy wykonywaniu formy strzępionej na włosach krótkich*

1. Wyznacz najpierw linię podstawową – w zależności od sposobu postępowania albo we wnętrzu fryzury, albo przy konturach. Ta linia podstawowa służy do wyznaczania długości wszystkich pozostałych włosów i jest wykorzystywana jako linia mobilna.
2. Oddziel następne pasmo włosów. Zaczęś je pod kątem 90 stopni do wypukłości czaszki i skróć odpowiednio do linii podstawowej.
3. Dostosuj sposób trzymania palców do wypukłości czaszki. Kierunek linii podziału można dobrać dowolnie.
4. Wszystkie kolejne pasma oddzielaj tak samo precyzyjnie. Zaczęś włosy z każdego pasma pod kątem 90 stopni do góry i skróć włosy odpowiednio do wyznaczonej długości podstawowej. Każde poprzednie pasmo służy jako punkt odniesienia dla długości kolejnego pasma (mobilna linia podstawowa).
5. Częste sprawdzanie, czy został zachowany kąt 90 stopni oraz czy odpowiednio ułożone są palce w stosunku do wypukłości czaszki, służy do samokontroli i pozwala uniknąć błędów.
6. Cięcie kontrolne poprowadź pod kątem prostym do wybranych poprzednio linii oddzielania włosów. To znaczy, że gdy całe strzyżenie zostało wykonane w oparciu o linie poziome, sprawdzamy je, dzieląc pionowo, i odwrotnie. Dzięki temu mamy gwarancję, że mobilna linia podstawowa została dokładnie wykorzystana i nie nastąpiło przeciągnięcie pojedynczych pasm włosów.

W zależności od pożądanej fryzury strzyżenie bazowe można wykonać na poszczególnych partiach włosów albo na całej głowie.

Techniki strzyżenia można zmieniać, w zależności od tego, jak bardzo poszczepione ma być uczesanie.

Aby fryzura nie wydawała się zbyt kompaktowa, powinna być cała przereźniona, na konturach stosujemy technikę zwaną ślizgową albo punktowanie. Całe strzyżenie wykonujemy albo nad palcami, albo pod palcami.

* A.19.2.6.

Narzędzia

Dobór narzędzi zależy od tego, jak bardzo postrzępiona ma być fryzura. Podstawowe strzyżenie następuje za pomocą nożyczek albo brzytwy. Do wykończenia można dodatkowo zastosować nożyczki do personalizacji o wygiętych ostrzach.

FORMA STRZĘPIONA – WŁOSY DŁUGIE

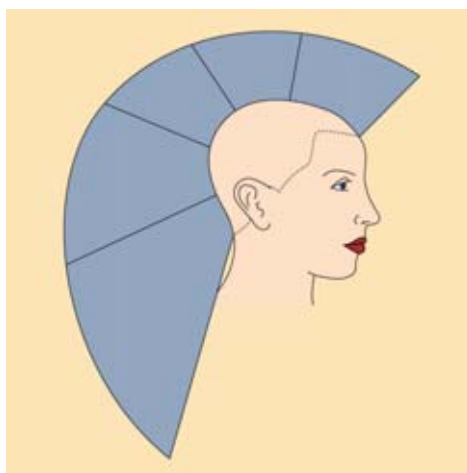
3.7.4.

Forma strzępiona na włosach długich jest również nazywana strzyżeniem piramidальnym albo „z przodu krótko, z tyłu długo”. Podobnie jak forma kompaktowa jest polecana do włosów długich, które mają być wystopniowane i wystrzępione.

Ten sposób strzyżenia stanowi podstawę bardzo różnych fryzur, tworzonych z włosów zarówno gładkich, jak i fal czy loków. Fryzura powstaje na planie elipsy (owalu).

Rys. 3.64. Forma strzępiona (włosy długie)

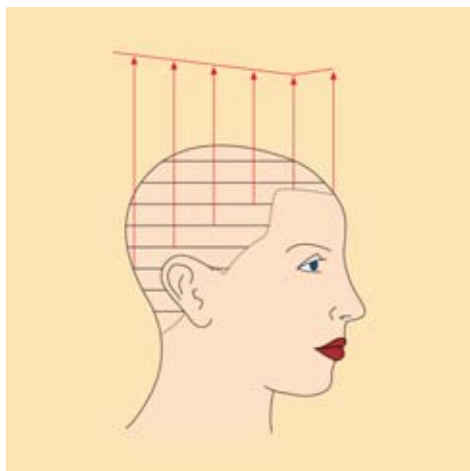

Rys. 3.65. Układ długości włosów

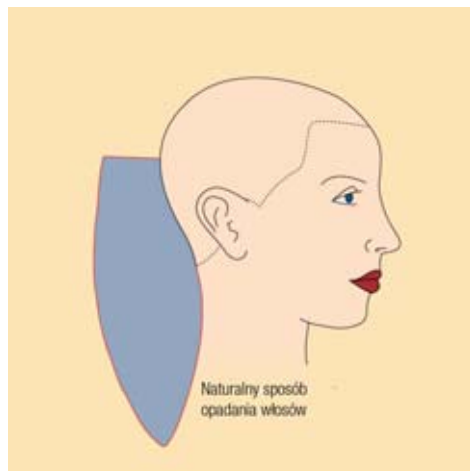
Taka forma uczesania ma teksturę reliefową lub mieszaną – w każdym przypadku tekstura jest bardziej rozbudowana w sekcji wewnętrznej (krócej ostrzyżonej) i staje się gładsza wraz ze wzrostem długości włosów. Na czubku głowy włosy są ostrzyżone najkrócej, a ich długość wzrasta w stronę konturów zewnętrznych. Zmiana długości musi następować płynnie i harmonijnie: najkrótsze i najdłuższe włosy muszą łączyć się w spójną całość.

Jakość wykonania strzyżenia zależy od prawidłowego ustawienia palców i właściwego, precyzyjnego zaczesywania włosów w górę w trakcie strzyżenia. Ustawienie ręki pod odpowiednim kątem determinuje intensywność stopniowania. Jeżeli trzymamy rękę poziomo – stopniowanie będzie łagodne. Im bardziej

palce są ustawione pod kątem do linii prowadzącej, tym stopniowanie jest silniejsze. Takie stopniowanie bywa nazywane odwrotnym: gdyby odwrócić głowę na karku o 180° , otrzymalibyśmy formę kompaktową.

Rys. 3.66. Projektacja w formie strzępionej, przy włosach długich

Rys. 3.67. Kąt nachylenia

Rys. 3.68. Forma strzępiona na włosach długich

Charakterystyka formy strzępionej na włosach długich

Wyraźnie widać odwrotne – niż w przypadku formy stopniowanej – rozłożenie długości na głowie: najdłuższy punkt fryzury znajduje się przy konturze włosów, a najkrótszy na szczycie głowy.

Poszczególne etapy pracy przy wykonywaniu formy strzępionej na włosach długich*

1. Wyznacz punkt, w którym włosy będą najkrótsze. Przez ten punkt przejdzie stacjonarna linia prowadząca. Wysokość tej linii (liczona od skóry do końca kosmyka włosów) pomoże ustalić stopniowy wzrost długości włosów.
2. Precyzyjnie skróć pierwsze pasmo włosów – pamiętaj, że jego długość będzie odniesieniem dla wszystkich następnych linii podziału.

* A.19.2.6.

3. Zaleca się wykonanie podziału włosów na kształt gwiazdy, począwszy od najkrótszego punktu fryzury, aby zagwarantować równomierny przyrost długości w kierunku konturu.
4. Wszystkie pozostałe pasma, które oddzielamy, zaczesujemy do góry do stacjonarnej linii podstawowej. Włosy skracamy równoległe do niej.
5. Kontynuuj ten schemat postępowania aż do osiągnięcia linii nasady włosów nad karkiem.
6. Aby sprawdzić, czy długość włosów wzrasta równomiernie, zaczesz wszystkie włosy pod takim samym kątem, pod jakim je strzygłaś, i sprawdź ich długość w stosunku do linii prowadzącej.

Linie podstawowe i prowadzące

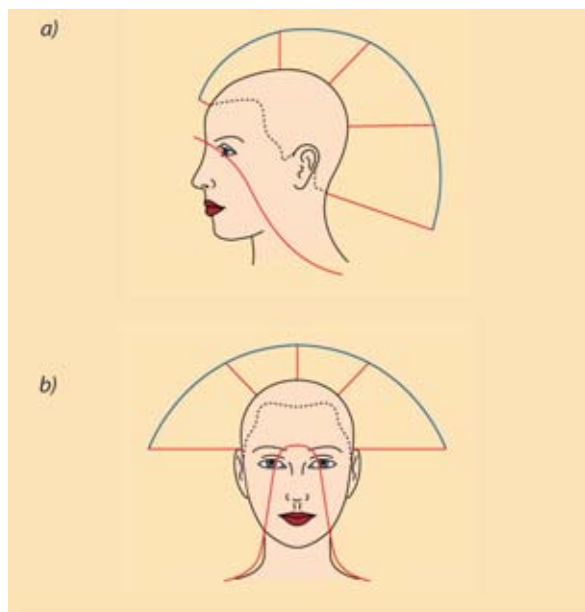
Linie podstawowe zostają wyznaczone na podstawie najkrótszego punktu fryzury. W związku z tym kąt cięcia wynosi ponad 90 stopni.

Linie prowadzące łączą linie podstawowe.

Ekstremalną metodą wykonania strzyżenia w formie strzępionej na włosach długich jest strzyżenie ponad głowę. Najkrótszy punkt znajduje się przy tym w obszarze grzywki. Wszystkie pasma włosów są przeciągane do przodu na głowie klientki i skracane zgodnie ze stacjonarną linią podstawową.

W ten sposób można osiągnąć bardzo mocne wystopniowanie z ekstremalnymi różnicami długości pomiędzy włosami kryjącymi w sekcji zewnętrznej a obszarem konturu. Zostają one pogłębione jeszcze w ten sposób, że pojedyncze pasma włosów stopniowo zostawiamy coraz dłuższe. Jednocześnie dzięki zastosowaniu tej metody włosy na karku układają się lekko w kształt litery V, ponieważ włosy po bokach są krótsze niż w obszarze karku.

Forma strzępiona na włosach długich jest ograniczana długością konturu na karku. Najczęściej włosy w tym miejscu nie mają takiej długości, która byłaby potrzebna do konsekwentnego zachowania rozpoczętego kąta strzyżenia aż do karku. Dlatego też włosy na karku, których nie można już pociągnąć

Rys. 3.69. Linie podstawowe i prowadzące w przypadku formy strzępionej na włosach długich a) widok z boku, b) widok z przodu

do stacjonarnej linii podstawowej, nie zostają skrócone. Dzięki temu unikamy również sytuacji, kiedy fryzura na karku jest zbyt przerzedzona, czego należy wystrzegać się szczególnie przy włosach delikatnych.

Techniki strzyżenia można zmieniać w zależności od tego, jak bardzo postrzępiona ma być fryzura. Ważne, aby przy delikatnych włosach, przede wszystkim w okolicach karku, strzyć raczej kompaktowo. W przeciwnym razie ostatni stopień będzie wyglądał na zbyt przerzedzony, co zepsuje ogólny wygląd fryzury. Całe strzyżenie zostaje wykonane albo nad palcami, albo w dłoni.

Narzędzia*

Dobór narzędzi jest uzależniony od pożądanego stopnia postrzępienia. Bazowe strzyżenie wykonujemy za pomocą nożyczek fryzjerskich albo brzytwą. Do wykończenia można zastosować dodatkowo nożyczki do personalizacji o wygiętych ostrzach.

* A.19.2.4.

ŹRÓDŁA ILUSTRACJI I FOTOGRAFII

Okladka: (strzyżenie) ArtFamily/Shutterstock.com

Tekst główny: s. 14 (ocena stanu włosów) Khakimullin Aleksandr/Shutterstock.com; s. 23 (mycie włosów) Yeko Photo Studio/Shutterstock.com; s. 42 (schemat systematyki mycia włosów) Studio Anter; s. 71 (schemat systematyki nietrwalej zmiany kształtu włosów) Studio Anter; s. 113 (klasyfikacja ondulowania chemicznego) Studio Anter; s. 161 (strzyżenie włosów dziecka maszynką) Ruslan Kerimov/Shutterstock.com, (strzyżenie włosów dziecka) sakk-mesterke/Shutterstock.com; s. 176 (golenie za pomocą brzytwy chwytem „z przodu” i „z tyłu”) schankz/Shutterstock.com; s. 188 (systematyka strzyżenia włosów) Studio Anter; s. 189 (schemat technik strzyżenia) Studio Anter; s. 263 (polecanie produktów fryzjerskich klientowi) Tyler Olson/Shutterstock.com ; s. 264 (systematyka zmiany koloru włosów) Studio Anter; s. 302 (systematyka układania i przedłużania włosów) Studio Anter.

Pozostałe ilustracje i fotografie umieszczone w podręczniku na stronach: 16, 17, 20, 21, 24–26, 28, 29, 36, 45, 46, 47–52, 56–70, 73, 74, 76, 77, 79–81, 84, 88, 91, 93, 94–99, 101–110, 112, 119, 121–124, 127–138, 140–147, 149–159, 162–165, 167–172, 175, 177–180, 183–185, 196–201, 203–205, 207, 210, 211, 214, 217–219, 222–224, 226, 227, 230–232, 234, 236, 237, 239, 246, 248–250, 261, 271–285, 288–301 zostały opublikowane za zgodą wydawnictwa Europa-Lehrmittel, Nournej, Vollmer GmbH&Co. KG.

Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne oświadczają, że podjęły starania mające na celu dotarcie do właścicieli i dysponentów praw autorskich wszystkich zamieszczonych utworów. Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, przytaczając w celach dydaktycznych utwory lub fragmenty, postępują zgodnie z art. 29 ustawy o prawie autorskim. Jednocześnie Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne oświadczają, że są jedynym podmiotem właściwym do kontaktu autorów tych utworów lub innych podmiotów uprawnionych w wypadkach, w których twórcy przysługuje prawo do wynagrodzenia.